

Drsný, srdcervoucí příběh o zradě a krvavé pomstě.

JOHN GWYNNE
autor série *Věrní a padlí*

MUČEDNÍK

ANTHONY RYAN

HOST

ANTHONY RYAN MUČEDNÍK

PŘELOŽIL
TOMÁŠ JENÍK

BRNO
2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Martyr

Copyright © 2022 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form

Cover design by Lauren Panepinto

Cover illustration by Jaime Jones

Cover © 2022 Hachette Book Group, Inc.

Map by Anthony Ryan

Translation © Tomáš Jeník, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2327-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2328-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2329-0 (MobiPocket)

*Věnováno památce zesnulého Lloyda Alexandera,
autora Kronik Prydainu, jenž jako první
otevřel dveře dokořán a pozval mě dál.*

OSOBY A OBSAZENÍ

Alwyn Písař — zbojník, písař a později suplikant šermíř kompanie Úmluvy

Evadine Courlainová — urozená kapitánka kompanie Úmluvy, komunikantka a později aspirantka v Úmluvě mučedníků

Celynne Cohlsairová — vévodkyně z Alundie, manželka vévody Oberhartha, dcera vévody Guhltona

Oberharth Cohlsair — vévoda z Alundie

Roulgarth Cohlsair — rytíř konstábl Alundie, mladší bratr vévody Oberhartha

Ducinda Cohlsairová — dcera Oberhartha a Celynne

Merick Albrisend — baron z Lumenstoru, synovec Oberhartha Cohlsaira

Guhlton Pendroke — vévoda z Althiene, otec vévodkyně Celynne

Erchel — zabitý zbojník s odpornými spády

Shilva Sahkenová — velitelka zbojnické tlupy, přítelkyně zbojnického krále Deckina Scarla

král Tomas Algathinet — vládce Albermaine

princezna Leannor Algathinetová Kevilleová — sestra krále Tomase

Ehlbert Bauldry — rytíř proslulý svým válečnickým uměním, šampion krále Tomase

Altheric Courlain — zkušený a vysoce postavený rytíř, otec Evadine

luminant Durehl Vearist — nejvýše postavený duchovní Rady luminantů, řídícího orgánu Úmluvy mučedníků

- ascendant Arnabus** — významný duchovní Úmluvy mučedníků a poradce princezny Leannor
- aspirantka Viera** — duchovní a hlavní knihovnice knihovny Úmluvy v Athiltoru
- Alfric Keville** — syn princezny Leannor a zesnulého lorda Alferda Kevillea
- Magnis Lochlain** — Pretendent trůnu Albermaine, rovněž známý jako „Pravý král“
- Lorine Bloussetová** (dříve Lorine D'Ambrilleová) — vévodkyně z Shavinské marky, bývalá milenka zbojnického krále Deckina Scarla a známá Alwyna Písaře
- Albyrn Panoš** — suplikant kapitán kompanie Úmluvy
- Ofhla Kurganová** — suplikantka kaprálka kompanie Úmluvy
- Delric Jilohor** — suplikant a léčitel kompanie Úmluvy
- Pytlová vědma** — caerithská čarodějka a léčitelka, o níž se říká, že za pytlouinou skrývá ohyzdnou tvář. V caerithském jazyce rovněž známá jako *Doenlisch*
- Wilhum Dornmahl** — zdiskreditovaný rytíř přeběhlík, jenž sloužil Pretendentovi. Přítel Evadine z dětství. Voják kompanie Úmluvy.
- Eamond Astier** — bývalý novic suplikant a dobrovolný člen Jízdní stráže kompanie Úmluvy
- Ayin** — příslušnice kompanie Úmluvy a páže lady Evadine Courlainové
- Juhlina** (rovněž známá jako Vdova) — bývalá členka poutnické sekty Oblíbenců, příslušnice kompanie Úmluvy
- Šipař** — bývalý pytlák a voják kompanie Úmluvy
- Dlaždič** — bývalý zbojník a voják kompanie Úmluvy
- Aurent Vassier** — zdatný řemeslník a stavitel obléhacích strojů, ve službách princezny Leannor
- Liahm Lesák** — bývalý dřevorubec, člen Chudinské výpravy a voják kompanie Úmluvy

Elfons Raphine — menší alberiský pán a velitel žoldnéřské kompanie při alundijském tažení, později královský protektor Alundie
Sekáč — alundijský povstalec a lapka s proradnou povahou
Uhlla — náčelnice caerithské vesnice
Kuhlin — caerithský lesník, Uhllin vnuk
Lilat — caerithská lovkyně, Uhllina praneteř
Eithlisch — mocný a významný caerithský čaroděj
Estrik — voják kompanie Úmluvy, kaprál kastelán Walvernského hradu, později Mučednické skály
Desmena Lehvilleová — povstalecká rytířka ve službách Pretendenta Magnise Lochlaina

CO SE DĚLO PŘEDTÍM...

Zpráva pro Radu luminantů Východní reformované úmluvy mučedníků — poznámka archiváře: pouze fragmenty. Datum a autor neznámí.

Požehnaní bratři z Rady.

S mimořádným nadšením vám oznamuji následující novinu: domnívám se, že se mi do rukou dostaly právě osobní záznamy sepsané rukou osoby opředené těmi nejtemnějšími legendami — samotného Alwyna Písaře.

Hned po dokončení práce vám samozřejmě zašlu úplný přepis Písařova vyprávění. Nyní, po pročtení rukopisu v celé jeho zhoubné délce, vám však již mohu poskytnout shrnutí jeho obsahu. Spoléhám na vaši nezměrnou laskavost, že neodsoudíte tohoto ubohého učen- ce za to, že pouze uvádí Písařovy lži. Ujišťuji vás, že má duše zůstává neposkvrněna herezí.

Nikoho zajisté nepřekvapí zjištění, že je Alwyn Písař mrzkého pů-vodu. Narodil se v nevěstinci, nikdy nepoznal matku ani otce a tvrdí, že jméno mu dali po bordelmajstrově oblíbeném vepři. V mládí jej z nevěstince vyhnali a on zcela přirozeně zapadl do tlupy ničemů, která sužovala kraj zvaný Shavinská marka, jenž se nacházel v jednom západním pobřežním vévodství tehdejšího království Albermaine.

Vůdce té bandy lotrů se jmenoval Deckin Scarl a říkal si zbojnický král. Existenci této osoby mohu potvrdit, neboť se o něm zmiňuje mnoho dochovaných balad a příběhů z tohoto kraje, stejně jako o jeho půvabné, ale pletichářské milence Lorine D'Ambrilleové. Podle Písaře

byl Scarl neuznaným levobočkem místního vévody, jenž nedlouho poté přišel o hlavu za zradu krále Tomase Algathineta, vládce Albermaine. Scarl se dozvěděl o smrti svého otce od tlupy fjordgeldských uprchlíků pod vedením vzdělané mladé ženy jménem Berrine Juresová, o níž bude ještě řeč. Scarl byl nelitostný a prohnáný, ale také nadmíru ctižádostivý, a tak zosnoval plán na svržení nově jmenovaného vévody. Byl však zrazen a na jeho zbojnickou tlupu si počíhali královští vojáci pod vedením obávaného králova šampiona sira Ehlberta Bauldryho. Alwynovi, jak je u havěti zvykem, se podařilo z následného masakru vyvážnout, přičemž na útěku zavraždil jednoho ze svých bývalých druhů.

Pronásledován podivným pocitem věrnosti, jakousi oddaností týraného psa ke krutému pánovi, doputoval Alwyn do hradu, v němž Scarla věznili — právě včas, aby stihl jeho popravu. Následně nedokázal odolat nečestným svodům a rozhodl se zármutek utopit v pití, což vyústilo v jeho vlastní zajetí královskými vojáky. Po důkladném výprasku by jej bývali oběsili, kdyby osobně nezasáhl sir Althus Levalle, rytíř velitel Královské kompanie. Sir Althus sice Alwyna zachránil před oprátkou, ale neušetřil ho pranýře a mnoha hodin týrání místní chátrou. Po skončení toho očistce sir Althus Alwynovi vysvětlil, že ho ušetřil jen kvůli dřívější známosti s Deckinem Scarlem, s nímž sloužil ve vévodských válkách. Alwyn měl zůstat naživu, ale jen pokud dokáže přežít nechvalně proslulou Báň, strašlivý podzemní důl, z něhož nikdy nikdo nevyvázl živý.

Alwynova náklonnost k nepravdám se jasně projevuje při líčení cesty do Báně. Tvrdí, že jej tam vzal caerithský žalárník známý jako řetězník, muž údajně obdařený nepřirozenou schopností slyšet hlasy mrtvých. Připisují to Písařově touze oživit svůj příběh fantaskními nesmysly, ačkoliv jeho hrůza z onoho caerithského mystika působí přesvědčivě. Při této cestě se Alwyn seznámil s mladou zlodějkou jménem Toria a vzniklo mezi nimi hašteřivé přátelství, které nicméně vydrželo několik let.

V Báni měl Alwyn velké štěstí, protože si jej vzala pod ochranu Sihlda Doisselleová. Ascendantku Sihldu, jak jistě víte, pozhennaní bratři, považují nižší odnože Úmluvy za mučednici. Často je uváděna jako exemplární příklad toho, jak je důležité lpět na pravdě tváří v tvář proradné autoritě, jelikož byla kvůli údajně falešným obviněním z vraždy odsouzena do Báně. Ani uvěznění však Sihldu patrně neodradilo od vytvoření kongregace věřících ze spoluvězňů. Písařova legenda se hemží odkazy na vzdělávání pod Sihldiným dohledem a jeho vlastní líčení neponechává žádnou pochybnost o tom, že nebyt jí, nikdy by mu neříkali Písař. Pouze jí vděčí za znalost písma a učené dovednosti a pod jejím pečlivým vedením dospěl k závěru, že Deckinovu tlapu zradila Lorine D'Ambrilleová. Ze Sihldiných rtů také vyšlo další nesmírně důležité tajemství, jež mělo být později odhaleno. Ačkoliv mu projevovala značnou přízeň, domnívám se, že kdyby znala skutečnou povahu tvora, jehož si hřeje na prsou, byla by mu hned při prvním setkání zatnula do hlavy krumpáč.

Díky Sihldiným chytrým intrikám a hornické práci její kongregace se Alwynovi po dlouhých čtyřech letech podařilo z Báně uprchnout. Popisuje, jak se Sihlda obětovala, aby mu umožnila utéct, jak se za ní zasypal tunel a zahubil ji i celou její kongregaci s výjimkou zbožného surovce jménem Sládek a prostořeké, ale vždy věrné Torii. Všem třem se společně podařilo vyhnout pronásledovatelům a utéct do azylového města Callintoru. Tam Alwyn přesvědčil místního ascendanta, aby jim poskytl azyl výměnou za opis Sihldina doznání, jež je pro kteréhokoliv duchovního nanejvýš cenným dokumentem.

Se znalostí písma a v mnoha oblastech vzdělaný zůstal Alwyn hluboko v srdci krutým lapkou. Projevilo se to, když ve městě zpozoroval bývalého zbojnického druha jménem Erchel. Domníval se, že se Erchel — odpudivé stvoření s bestiálními spády — podílel na Lorině zradě, a rozhodl se z něj pravdu vypáčit mučením. Než k tomu však dostal příležitost, byl Erchel za své zvrhlé zvyky vykastrován, o což se postarala jistá Ayin, laskavá dívčina, která prostoduchostí maskovala

sklon drasticky řešit nevíтанé výpady sexuálních násilníků. Přestože Erchela nezabil, byl krátce nato Alwyn obviněn z jeho vraždy. Naštěstí pro něj právě tehdy došlo k nejosudovějšímu setkání jeho života.

Switek oživlé mučednice Evadine Courlainové uvádí, že tou dobou skutečně zavítala do Callintoru. Pověřena úkolem sebrat první kompanii Úmluvy, jež by potřela Pretendentovu vzpouru, přijela mučednice Evadine verbovat vojáky mezi lotry skrývajícími se v azylovém městě. Vedení nikoliv pravověrností, nýbrž touhou uniknout oprátce, narukovali Alwyn a jeho dva společníci do služeb mučednice Evadine. Připojila se k nim i bezelstná Ayin, vůči níž se Alwyn choval podivně ochranně. Existuje řada příběhů, které popisují Písařovo patrně nefalšované hrdinství v následné bitvě na Poli zrádců, ale jeho vlastní líčení vykresluje obraz zdráhavé, byť bezpochyby účinné účasti. Potvrzuje rovněž široce sdílené přesvědčení, že v jednom okamžiku zachránil mučednici Evadine život.

Většina Pretendentova vojska byla ten den rozprášena a zmasakrována, Evadine se však podařilo ušetřit tohoto osudu sira Wilhuma Dornmahla, svého přítele z dětství. Wilhum byl označen za zrádce, zbaven všech titulů, ale vstupem do kompanie Úmluvy si zachránil život.

Po skončení bitvy Alwyn vyhledal caerithskou léčitelku známou jako Pytlová vědma a pošpinil svou duši tím, že ji požádal, aby uzdravila Sládka, smrtelně raněného otráveným šípem. Pytlová vědma dostala své jméno kvůli zvyku nosit na hlavě pytel, jímž pravděpodobně maskovala odpudivou, zohyzděnou tvář. Než slíbila, že Sládka vyléčí, nabídla Alwynovi obchod: výměnou za uzdravení svého přítele musí z jejích rukou přijmout starodávnou knížečku napsanou nerozluštělným písmem. Alwyn nic nechápal, ale souhlasil, a Sládek se dožil rána. Přesná povaha surovcovy uzdravení není zaznamenána, ale je zřejmé, že je Alwyn připisuje nadpřirozeným schopnostem Pytlové vědmy.

Zde se líčení překrývá s přijímanou verzí příběhu mučednice Evadine o výpravě kompanie Úmluvy na sever do přístavu Olversahl

v nepokojném vévodství Fjord Geld, kde hrozilo povstání a nájezd pohanských Ascarlanů. V Olversahlu se Alwyn znovu setkal s Berrine Jurestovou, jež se mezitím stala knihovnicí v proslulé knihovně krále Aerika. Alwyn ji přesvědčil, aby přeložila knihu od Pytlové vědmy, a dozvěděl se, že je psána archaickým typem caerithského písma a obsahuje téměř doslovné líčení jejich předchozího setkání v Shavinském hvozdu. Než se mohl Alwyn o knize dozvědět víc, zaútočila na Olversahl horda rozběsněných Ascarlanů. Mučednice Evadine utrpěla v boji s osobou známou jako Tielwald těžká zranění, ale Alwyn s Wilhumem ji zachránili. Přeživší příslušníci kompanie Úmluvy odpluli na dobytých ascarlanských lodích, ale Olversahl a jeho proslulá knihovna padly za obět pohanským plamenům.

Po příjezdu do přístavního města Farinsahlu ležela mučednice Evadine několik dní na smrtelném loži, dokud se Alwyn a kapitán Panoš z kompanie Úmluvy nespikli a nezaprodali své duše výměnou za její uzdravení: Alwyn měl vyhledat Pytlovou vědmu a přemluvit ji, aby milovanou velitelku vyléčila. Při pokusu nalézt Pytlovou vědmu se však Alwyn záhy dostal do zajetí řetězníka. Ten mu už roky usiloval o život, protože jej hlasy domnělých duchů přesvědčily, že Alwyn jednoho dne způsobí jeho záhubu. Přivázaný ke stromu mohl Alwyn jen snášet řetězníkovu týrání a čekat na smrt. V tu chvíli se na scéně objevila Lorine D'Ambrilleová, jež se mezitím stala vévodkyní z Shavinské marky, a prozradila Alwynovi, že se za účelem jeho zajetí spojila s řetězníkem. Dále uvedla, že ona Deckina Scarla nezahladila, že léčku v Mechovém mlýně zosnoval muž jménem Honec, kterého už kdysi dávno osobně zabila. Aby dokázala, že mluví pravdu, zabila řetězníka, čímž Alwynovi zachránila život, ale zároveň jej potrestala za neuvážlivá slova a nechala jej přivázaného ke stromu.

Smrti hladem nakonec Alwyna ušetřil příchod Pytlové vědmy. Osvobodila jej, vzala si zpět svou knihu a spolu s ní dostala i Berrinin návod na její překlad. Zároveň odhalila, že tvář ukrytá pod pytlek není ani zdaleka zohyzdělá. Společně se vrátili do Farinsahlu, kde —

ač to mé pravověrné srdce velice tíží — se Alwyn Písař zúčastnil tajemného rituálu, který lady Evadine zachránil před bezprostřední smrtí. Alwyn naznačuje, že její vzkříšení rukou serafilů bylo pouze delirickým blouzněním. Své rouhání dále zhoršuje tvrzením, že jej s oživlou mučednicí spojovala jakási tělesná touha. Doufám, pozhnaní bratři, že nyní již chápete, proč je nezbytně nutné, aby tento spis směly spatřit jen oči těch nejzbožnějších.

Písařovo vyprávění se překvapivě shoduje s posvátným textem v následném líčení slavného projevu mučednice Evadine k věrným ve Farinsahlu i hanebného spiknutí, při němž byla přepadena a unesena služebníky koruny, kteří se obávali jejího mučednictví. Alwyn oficiální verzi dokonce doplňuje o zajímavé podrobnosti, jako je například smrt Sládka rukou únosců mučednice Evadine. V tomto okamžiku rovněž Alwyn ukončil své spojenectví s Toriou, jež se před blížící se krizí rozhodla uprchnout na palubě pašerácké lodi. Alwyn tvrdí, že s ní odmítl odplout, protože ucítil, že jej s oživlou mučednicí spojuje jakési tajemné pouto. Vzhledem k jeho povaze bych to spíš připsal jeho darebáckému citu pro potenciálně lukrativní kšeft.

Bez ohledu na osobní pohnutky Alwyn doprovázel kompanii Úmluvy k hradu Ambris, kde málo známý klerik jménem Arnabus řídil zinscenovaný proces s mučednicí Evadine. Na základě falešných obvinění ze zrady a rouhačství hrozilo oživé mučednici oběšení, dokud se Alwyn, oděný ve zbroji vypůjčené od Wilhuma Dornmahla, neprotlačil do popředí davu a nevyužil svého práva zpochybnit verdikt a žádat rozsouzení sporu bojem. Tato část příběhu mučednice Evadine je tak důkladně doložena z dalších zdrojů, že ji nelze rozporovat — Alwyn Písař ten den skutečně svedl boj s rytířem velitelem sirem Althussem Levallem a vydobyl si značné uznání, protože dokázal proslulému a zkušenému rytíři poměrně dlouho vzdorovat. Při tomto klání rovněž Alwyn odhalil tajemství, jež mu svěřila ascendantka Sihlda Doisselleová, ono tajemství, za něž byla uvržena do Báně — že

král Tomas Albermainský je ve skutečnosti levobočkem svého šampiona a nemá na trůn nejmenší právo.

Rozzuřený rytíř velitel nakonec Alwyna přemohl a před smrtícím úderem jej zachránil jen včasný zásah oživlé mučednice. Lady Evadine seskočila z popraviště a uzmutým mečem srazila sira Althuse k zemi. Vzápětí podnikla spojená vojska Úmluvy a pravověrných kmánů útok na Královskou kompanii. V nastalém zmatku mučednice Evadine a její stoupenci odnesli polomrtvého Alwyna zpátky do lesa, kde prožil své nevyčválané mládí. Mučednice a zbojník tak spojili síly v povstání proti koruně. Mohlo však takové spojení přetrvat?

ČÁST PRVNÍ

Tu otázku jsem slyšela mnohokrát, byť vždy jen šeptem:
„Ascendantko, opravdu se Pohroma stala? Opravdu sera-
filové seslali na zemi oheň a zkázu, aby ji očistili od
malecitů? Dá se věřit tomu, že při tom ohnivém vykou-
pení tisíce lidí zahynuly a slavná města padla?“
Má odpověď, byť mě za ni mnozí odsoudí, vždy zněla:
„Co na tom záleží?“

*Z Doznání ascendantky Sihldy Doisselleové,
zaznamenáno sirem Alwynem Písařem*

PRVNÍ KAPITOLA

Ve snu na mě čekal Erchel. Ze všech těch mrtvých duší, jimiž se moje vzpomínky hemžily, si moje podvědomí vybralo právě jeho. Nemohla to být sladká, nenechává Gerthe. Ani Deckin, obávaný, šílený, ale občas i moudrý zbojnický král. Ani vírou poblouzněný, otravný Podkoní, jehož jsem jedné zasněžené noci před mnoha lety zamordoval. Ne, vítal mě Erchel s vilným úšklebkem na rtech, zkažené zuby se mu leskly v mrtvolně bledé tváři a z potrhané látky v rozkroku mu odkapávala krev. Přestože se usmíval, poznal jsem, že mě nevidí moc rád. Na druhou stranu taková kastrace by jistě nakyselila i toho nejlaskavějšího člověka, a Erchel nikdy v životě laskavostí neoplýval.

„Přišel ses kouknout, Alwyne?“ zeptal se a hlava se mu pohupovala na vychrtlém krku. Při řeči se mu krk protahoval a kroutil jako had a zněl spíš jako zoufalý žebrák než jako vykastrovaný sadista s touhou se mstít. „Přišel ses kouknout, cos udělal, co?“

Jeho ruce — s delšími a hubenějšími prsty, než jsem si pamatoval — zašátraly na náloketníku mojí plátové zbroje a zanechaly na kovu krvavé šmouhy.

„Tak z tebe je teď rytíř, jo?“ zasyčel potměšile a hlava se mu na prodlouženém krku zakymácela. „Vysoko jsi vystoupal. Mnohem výš, než kdy mohl nebohý Erchel. Dost vysoko, abys našel nějaký drobák pro starého přítele.“

„Nejsem rytíř,“ ohradil jsem se a vyškulbl ruku z jeho sevření, které i přes plátovou zbroj zabořilo. „A nikdy jsme nebyli přátelé.“

„Nebud' takový škrt, poděl se s chudákem Erchelem.“ Mrzutě se šklebil, dřepł si a rukou s přerostlými prsty si sevřel krvavou spoušť v rozkroku. „Přišel jsem o veškerý nádobíčko, pamatuješ? Nechals tu malou čubku, aby mi ho ufikla.“

„Já ji nenechal,“ připomněl jsem mu. „I když nemůžu tvrdit, že bych se ji býval snažil zastavit.“

Zatnul zuby a vydal zvuk, který zněl jako groteskní směsice smíchu a zasyčení. „Dostane, co jí patří,“ ujistil mě, zuby mu zaskřípaly a cosi temného a vlhkého se zazmítalo v tmavé dutině jeho úst. „Ty se o to postaráš.“

Najednou mě popadl strašný vztek, sáhl jsem po meči a vytrhl ho z pochvy a zjistil jsem, že se Erchel bleskově přemístil mimo dosah mojí čepele. „Pojď, pojď,“ pobízel mě. „Copak nechceš vidět, cos způsobil?“

Poryv větru zahalil chomáče zdupané trávy kolem nás závojem mlhy a Erchela změnil v nezřetelnou shrbenou postavu. Šel jsem za ním a půda mi pod nohama měkce čvachtala, poháněla mě zvědavost a touha seknout ho, což bylo potěšení, které mi bdělý svět odepřel. Došlo mi, že se brodíme močálem, ale to místo jsem nepoznával. Obestřela nás hustá mlha, která zahalila všechny orientační body kromě pokřivených stínů kamenitých mohyl, které se zvedaly z bažiny; tiché, nehybné příšery číhající v šeru. Ať jsme byli kdekoliv, já to místo neznal.

Erchel se mi v oparu brzy ztratil a já jsem nějakou dobu bezcílně bloumal močálem, dokud mě jako maják nepřivábil slabý skřek nějakého neviditelného zvířete. To volání jsem neznal, mísil se v něm řezavý sykot s hrdelním křikem, postupně sílil a přidávaly se k němu další, až vytvořily disharmonický sbor. Jeho zdroj mi prozradil další poryv větru, který rozehnal mlhu a odhalil velkého ptáka sedícího na napůl ponožené mrtvole. Ještě nikdy jsem takového ptáka neviděl, velký byl jako orel, ale neměl nic z jeho majestátnosti. Stejně jako snovému Erchelovi se mu kymácela hlava na prodlouženém krku

a nad krví potřísněným zobákem, který připomínal zahnutý sekáček na maso, mu zlověstně svítily dvě vypoulené hladové oči. Pták otevřel zobák a vydal další odpudivý skřek, který se vzápětí vydral z mnoha dalších ptačích hrdel.

„Slyšel jsem, že se jim říká supi,“ prozradil mi Erchel, a když v mojí tváři uviděl výraz zděšeného znechucení, oči se mu zaleskly potěšením.

Rozhlížel jsem se a všude okolo viděl ptáky obsypaný močál, který se v dálce ztrácel v oparu. Byly jich stovky, možná tisíce. Ustavičně natřásali křídly, pohupovali hlavami a otevírali zobáky, aby připojili hlasy k mocnému sboru.

Měli hodně o čem zpívat, protože dostali naservírovanou skutečně bohatou hostinu mršin. Ač bylo ptáků vskutku úctyhodné množství, mrtvol se kolem válelo ještě víc. Napůl vyčnívaly z kalné bažinaté vody. Leželi tam vojáci a na jejich zbroji se matně leskly paprsky cloněného slunce. Jiné mrtvoly patřily kmánům, včetně dětí a starců. Tu a tam jsem zahlédl jasné barvy urozeného oděvu. Všichni zemřeli násilnou smrtí a močál zrudl krví, která prýštila z jejich četných ran.

„Tohle, Alwyne,“ oznámil mi Erchel s pisklavými zahihňáním, „tohle je tvoje dílo...“

Strašlivě jsem zařval a vrhl jsem se na něj s napřaženým mečem, abych ho rozsekal. Ale jak to v mých snech často bývalo, nic z toho nebylo. Erchel zmizel a má čepel protála jen vzduch.

„Zachránil jsi ji, jak víš.“

Otočil jsem se a uviděl za sebou jeho přikrčenou šklebící se postavu. Z tváře mu číselo stejné zlovolné potěšení, jako když padl na nějakou živou bytost, kterou mohl mučit.

„Zachránil jsi Oživlou mučednici,“ začal posměšně prozpěvovat. „A stvořil jsi svět plný mrtvol...“

Zvedl jsem meč do výšky prsou, uchopil jílec oběma rukama a hodlal jsem toho potměšilého bídáka bodnout přímo do zářícího,

nemrkajícího oka. Opět se rozplynul, než jsem stačil bodnout, a vzápětí se mi zhmotnil za zády a zasypal mě dalšími posměšky.

„Čeho myslíš, žeš tím dosáhl?“ vyptával se a z hlasu mu sálala parodie na opravdovou zvědavost. Stál ve vodě vedle supa, který zatím lačně cupoval mrtvolu, na níž se usadil. „Vážně sis myslel, že tenhle svět vylepšíš, když ji v něm zachováš?“

„Drž hubu!“ zavrčel jsem a postoupil k němu blíž.

„Copak ses od ascendantky Sihldy nic nenaučil?“ ptal se Erchel, káravě při tom povytahoval obočí a prodloužený krk mu zvedal hlavu do nepřirozené výšky. „Jak ta by se za tebe styděla, kdyby tě teď viděla...“

Ze rtů se mi vydral řev, vrhl jsem se na něj a širokým bočním sekem jsem mu chtěl srazit hlavu z hadího krku. Místo toho jsem po hlavě sletěl do bahnité vody a tíha zbroje mě táhla pod hladinu. Zpanikařil jsem a začal kolem sebe zběsile mlátit, zahodil jsem meč a dral se nahoru k hladině. Když se mi konečně zase podařilo se nadechnout, čekal tam na mě opět Erchel a na rameni mu seděl sup. Obloha nad jeho hlavu potemněla, jak se ostatní ptáci zvedli ze země a vytvořili hustý, vířící mrak.

„Moji přátelé tě nedorazí hned,“ ujistil mě smrtelně vážným hlasem Erchel, načež se široce usmál: „Minimálně mi dopřejí potěšení sledovat, jak ti vykvovou koule. Zajímalo by mě, jestli budeš ječet stejně hlasitě jako já.“

Se zaskřehotáním se mu obrovský pták zvedl z ramene, rozepjal křídla a skočil na mě, roztáhl spáry, zatał mi je do hlavy a svou vahou mě zatlačil zpátky pod hladinu. Klesal jsem ke dnu a pták mě dál pevně držel, jeho spáry cupovaly ocelové pláty, jako by byly z papíru, zobák se mi zarýval pod kůži, trhal maso, trhal, trhal...

„Alwyne!“

Ohnal jsem se rukou, abych odrazil zoban, jenž mi rval kusy masa z předloktí, ale místo toho jsem sevřel prsty kolem měkkého lidského zápěstí. Překvapené vyjeknutí zahnal sen a z víru rudé vody se vyno-

řila Ayinina zamračená tvář. Chvíli jsem zíral do jejích nechápavých očí, potom mě olízl zimní chlad a smysly mi zaplavily důvěrně známé zvuky a pachy ranního tábora.

„Zase se ti něco zdálo?“ zeptala se Ayin s pohledem výmluvně upřeným na ruku, kterou jsem stále ještě svíral její zápěstí.

„Promiň,“ zamumlal jsem a pustil ji. Posunul jsem se na haldě kožešin a látek, které tvořily moji postel, sedl si a prohrábl si rukou rozčuchané vlasy. Hlava mi třeštila, což byl stav, který mě neopouštěl od chvíle, kdy jsem před dvěma týdny přišel k vědomí. Byla to vzpomínka na sira Althuse Levalleho, zabitého a neoplakávaného rytíře velitele Královské kompanie. Vůči jeho povaze můžu mít spoustu výhrad, ale o síle jeho paže se pochybovat nedalo.

„Mně už se nic nezdá,“ oznámila mi Ayin. „Od té doby, co mi kapitánka požehnala.“

„To je... dobře,“ odpověděl jsem a rozhlížel se po malé zelené lahvičce, kterou jsem míval poslední dobou pořád po ruce.

„Měl bys ji taky požádat, aby ti požehnala,“ radila mi Ayin. „Pak by se ti nic nezdálo. O čem se ti vlastně zdálo?“

O chlapovi, kterému jsi celkem nedávno ufikla koule. Spolkl jsem tu jízlivou odpověď, než mi přišla na jazyk. Ayin sice uměla být otravná, ale nezasloužila si tak drsnou připomínku svého dřívějšího já. I když vzhledem k tomu, co provedla tomu ascendantovi ve Farinsahlu po Evadinině únosu, jsem si už zdaleka nebyl jistý, že ji někdejší sklony dočista opustily.

„Slyšela jsi někdy o supovi?“ zeptal jsem se místo toho.

„Ne.“ Nechápavě zamrkala a pokrčila rameny. „Co je to?“

„Patrně velký hnusný pták, který žere mršiny.“

Když jsem pod stočenou dekou, která mi sloužila místo polštáře, nahmatl zelenou lahvičku, tiše jsem si oddechl. Suplikant Delric nazýval její obsah svým „šálivým elixírem“, protože dokázal zahnat bolest, ale neměl žádné léčivé účinky. Šálivý, nešálivý, já byl té hořké olejnaté tekutině neustále vděčný za to, jak rychle dokázala zahnat

tepavou bolest hlavy. Delrikova tvář byla tím prvním, co jsem po dlouhém, výpraskem vyvolaném spánku spatřil, a vyzářovalo z ní znepokojivé překvapení. Chvilí mi obratnými prsty opatrně dloubal do hlavy, tu a tam zabručel, když přejížděl po různých hranách a hrbolech; zvlášť jeden u něj vzbuzoval zvýšený zájem.

„Ten hajzl mi rozbil hlavu, co?“ zeptal jsem se, když jeho prsty delší dobu setrvávaly na jednom místě.

„Ano,“ odpověděl zcela bez obalu. „Ale zdá se, že se to hojí.“ S tím mi podal zelenou lahvičku a nařídil, abych se k němu každý den vrátil, aby mi znovu prohmatával lebku. A také jsem za ním měl hned přijít, kdyby mi zničehonic začala téct krev z nosu nebo uší.

„Učení,“ prohlásila Ayin a posunula si brašnu z ramene do klína. „Mám trochu nového inkoustu a pergamen.“

Zašklebil jsem se, lokl si z lahvičky a zase ji zašpuntoval. Delric mě varoval, že když to s tím elixírem budu přehánět, stanu se jeho otrokem, ale přesto to byl den co den boj, abych odolal a nespolykal hořkého nápoje tolik, kolik by můj jazyk dokázal snést.

„Odkud?“ zeptal jsem se a zastrčil lahvičku zpátky pod polštář.

„Lidi z Ambriside přinesli dnes ráno další zásoby. A taky dorazila další várka dobrovolníků. Spočítala jsem je.“ Sáhla do brašny a vytáhla kus pergamenu s několika sloupci lopotně načmáraných čísel. „Celkem je jich tisíc sto osmdesát dva.“

Armáda to ještě není, pomyslel jsem si. *Ale za měsíc dva může být.* Ta myšlenka vyvolávala nepříjemné otázky ohledně nevyhnutelné reakce vévody Elbyna a především krále Tomase na to, že se v Shavinském hvozdu srocuje tolik oddaných následovníků Oživlé mučednice. Po pravdě řečeno, den za dnem mě překvapovalo, že naši zvědové ještě nezaznamenali v okolí žádný pohyb královských nebo vévodských vojsk.

„Učení,“ zopakovala Ayin a na znamení, že se nenechá odbýt, mě dloubla do ramene. Po několika dnech výuky čtení, psaní a počítání jsem zjistil, že je až překvapivě dychtivá a pozorná žačka. Většina

kmánů považovala čtení a psaní za jakési tajemné umění, jímž vlád-
nou jenom duchovní a vzdělanější šlechtici. V tom se od nich Ayin
zprvu nelišila a na písmena, která jsem ji nechal přepisovat, zahlížela
s podezíravou nechápaností. Když však vstřebala základní ideu, že ty
podivné čmáranice vlastně představují části zvuků, které se dají po-
skládat do slov, brzy její zdrženlivost vystřídalo nadšené porozumění.
Stále ještě psala neohrabaně a kostrbatě, ale číst už začala pozoru-
hodně plynne a na rozdíl od mých čtenářských začátků jí nedělala
větší potíže ani správná výslovnost samohlásek.

„Nedokončili jsme první zjevení mučedníka Stevanose,“ připomně-
la mi a vytáhla z brašny svitek. Při jejím učení jsem přejal Sihldinu
metodu, při níž recitovala a přepisovala klíčový text Úmluvy a já jí
průběžně opravoval pravopis a gramatiku. „Právě jsme se dostali
k části, kde odolal svodům malecitské děvky Denishy.“

Ayin v dychtivém očekávání rozvinula svitek a já se neubráníl my-
šlence, jak bizarně nesourodý uzlík protikladů ta dívka představuje.
V mnoha směrech zůstávala bezelstným dítětem, nevinným jako ne-
mluvně vydané napospas divokému zmatku tohoto světa. Ale zároveň
to byla několikanásobná vražedkyně, která projevovala jen velmi málo
lítosti nad svými činy. Byla absolutně oddaná Evadine, naší požehna-
né kapitance a Oživlé mučednici, a navrch projevovala značný zápal
pro některé odpudivější prvky učení Úmluvy, které mě samotného
docela znepokojovaly, zvláště pod dojmem onoho snu.

„Myslím, že dneska zkusíme něco jiného,“ prohlásil jsem a sáhl
po botách.

Vyšli jsme z dutiny mezi dvěma prastarými kamennými kvádry,
které mi sloužily jako přístřešek, a vstoupili jsme do jasného slunce,
jehož záře na nás dopadala z jasného nebe přes spleť holých větví. Vů-
bec jsem si to nepamatoval, ale patrně jsem tam naši prchající družinu
v deliriu dovedl poté, co mě Evadine zachránila pod hradbami hradu
Ambris. Jako v mnoha jiných předpohromních zříceninách se tam
skvěle mohla ukrýt zbojnická tlupa, ale bobtnající dav Evadininých

příznivců její možnosti už dávno přerostl. Brzy došlo na kácení stromů a stavbu improvizovaných chatrčí pro vojáky kompanie a nové brance, kteří to ráno museli trpět pozornost kaprála Panoše a ostatních suplikantů šermířů.

„Řekl jsem: stůj rovně!“ štěkl Panoš na jednoho vytáhlého kmána, jenž se marně pokoušel nasoukat do první řady neuspořádaného oddílu. „Ty nevíš, co to znamená stát rovně, ty vypatlanej pochcan- díro?“

Při pohledu na mužův tupý výraz a vytřeštěné oči jsem skutečně pochyboval, že ho někdy někdo seznámil s ideou rovného stání.

„Mučedníci, ochraňujte nás,“ zamumlal Panoš a vyškubl chlapovi z rukou píku. „Tohle,“ vysvětlil mu a chytil zbraň svisle, „je rovně. A tohle taky.“ Otočil píku o devadesát stupňů a udeřil ho tupým koncem dřevce do prsou tak silně, že odlétl dozadu a strhl s sebou i muže kolem sebe. „Když se nedokážeš v bojové linii postavit rovně, odneseš to víc než jenom naraženým zadkem,“ oznámil mu Panoš. „Vztyk!“

Podobně drsného zacházení se dostávalo i ostatním vojákům, kteří po menších oddílech obsadili okolní mýtiny v hloubi lesa. Nové síly tvořila různorodá směsice nezkušených mladíků, kteří v životě ne- drželi v ruce zbraň, ostřílených veteránů i těch, kteří aspoň jednou maširovali jako branci s vévodskou armádou. Měšťanů mezi nimi bylo poskovnu, vesměs se jednalo o venkovany naplněné hlubokou, byť neobratně vyjadřovanou touhou následovat Oživlou mučednici. V poslední době přišlo i pár duchovních, převážně mladých noviců, kteří to ještě nedotáhli ani na suplikanty. Jestliže rostoucí počet kmánů vyvolával obavy z možné reakce krále, potom příchod odpadlíků od ortodoxní víry mohl jedině zesílit nevoli oficiálních kruhů Úmluvy vůči té, již stále odmítaly uznat za Oživlou mučednici.

Vedl jsem Ayin dál od křiku a nadávání cvičících vojáků, od rozvalin k mělkému potoku. Jeho břehy pokrývala jinovatka a z proudu trčely mechem porostlé kameny. Vykasal jsem si plášť, sedl si na

balvan v meandru potoka a nic neříkal, dokud mi Ayin znovu nedloubla do paže.

„Co budeme...?“

„Počkej,“ řekl jsem jí s očima upřenýma doprostřed potoka, kde z vody vyčníval velký kámen. Chvilí nato přiletěl pták, s třepetáním křídel se snesl na kámen a zobáčkem začal z mechu vydloubávat roztoče.

„Co vidíš?“ zeptal jsem se Ayin.

„Ptáka na kameni,“ odpověděla a nechápavě přimhouřila oči.

„Jakého ptáka?“

„Červenku.“ Přestala mžourat, protože se v ní probudila obvyklá láska ke zvířatům. „Je krásná.“

„Ano.“ Kývl jsem bradou směrem k její brašně. „Popiš to.“

„Co mám popsat?“

„Co vidíš. Ptáka, kámen, potok. Všechno to popiš.“ To byla další ze Sihldiných lekcí, byť jsem se při ní musel spoléhat jen na vlastní paměť, protože v Báni se nenašlo mnoho rozmanitých výjevů, které by stály za popis.

Ayin poslušně zalovila v brašně a vytáhla z ní brk, inkoust, pergamén a kus hladkého prkna, které jí sloužilo jako psací stůl. Při pohledu na tu hrubě otesanou věc se mi krutě zastesklo po mém úžasném skládacím psacím stolku, který jsem ztratil v chaosu při ascarlanském plenění Olversahlu.

Ayin odšpuntovala lahvičku s inkoustem, ale ve tváři se jí zračily pochybnosti. „K čemu to je?“

„Pouhé přepisování slov druhých tě nikdy nenaučí pořádně psát,“ oznámil jsem jí. „Skutečná zručnost přichází s pochopením.“

Znovu zamžourala, sedla si vedle mě, opatrně položila kalamář na dřevěnou desku, aby se nezvrhl, potom do něj namočila brk a začala psát. Jako obvykle jsem ji přímo při psaní opravoval a občas jí vedl ruku, aby písmena správně vykroužila. Rukopis měla stále ještě těžkopádný a kostrbatý, ale v posledních dnech začínal být docela čitelný.

Dnes nad slovy váhala víc než obvykle a brk se nad pergamenem zdrhával velmi podobně jako ten můj, když mi tenkrát Sihlda zadala stejný úkol poprvé. Bezmyšlenkovité učení bylo vždy jednodušší, ale měla-li se Ayin někdy stát skutečnou písarkou, musela se naučit tvořit vlastní slova.

„Červenka sedí na kameni,“ přečetla mi po chvíli lopotného snažení a po rtech se jí při tom rozlil hrdý úsměv. Stále jsem v ní viděl dítě, ale kdykoliv se usmála, připomněla mi, že vyrostla v mladou ženu, a navíc dost pohlednou. To zjištění mě současně zneklidňovalo a rozptylovalo.

„Dobře,“ pochválil jsem ji. „Pokračuj. Popiš ptáka, popiš kámen. A ne jen to, co vidíš. Jaký zvuk vydává potok? Co cítíš ve vzduchu?“

Nějakou dobu jsem sledoval, jak její brk skřípe na pergamenu, ale brzy jsem se v myšlenkách zatoulal zpět do snu. Chtěl jsem věřit, že pohled na neznámé ptáky oklovávající mršiny byl jen výplodem mysli, vystavené čerstvému traumatu. Kdo ví, jaký vliv může mít prasklá lebka na mozek uvnitř? Ti ptáci mi však připadali skutečnější a detailněji vykreslení, než by podle mého názoru mohla dokázat vytvořit sužovaná představitost. Erchelova slova navíc obsahovala nepříjemné zrno pravdy, což je podstatně odlišovalo od nesmyslných výroků, jež jinak vyplňují naše snové zážitky. *Zachránil jsi Oživlou mučednici a stvořil svět plný mrtvol...*

Otřásl jsem se, přitáhl jsem si plášť těsněji k tělu a uvědomil si, že si Ayin při práci brouká. Měla příjemný hlas, přirozeně melodický, a broukání občas prokládala krátkými verši. Obvykle to byly nesmyslné popěvky, které skládala s minimálním citem pro rým, ale tentokrát její píseň dávala docela smysl.

„*Tak sbohem všichni, sestry moje, moji bratři,*“ zpívala na novou, ale příjemně tesklivou melodii. „*Sbohem všichni, mí oceloví bratři...*“

„Co je to?“ zeptal jsem se a přiměl ji tím odtrhnout zrak od pergamenu.

„Jen taková písnička,“ pokrčila rameny. „Při práci si zpívám.“

„To sis vymyslela?“

„Vždycky jsem si písničky vymýšlela. Už odmala. Máma měla ráda, když jsem jí zpívala.“ Maličko se zachmuřila. „Míň se zlobila, když jsem zpívala, tak jsem zpívala hodně.“

Ukázal jsem na pergamen. „Zapiš si to. To, co jsi právě zpívala.“

Pochybovačně se zamračila. „Nevím, jak se všechna ta slova píšou.“

„Já ti to ukážu.“

Zprvu její ruka váhala ještě víc než obvykle, ale brzy se do toho dostala, jako by našla sebevědomí a jistotu. Při psaní si verše prozpěvovala. „Protože teď stojíme na prahu bitvy a já vím, že můj osud bude zpečetěn...“

„To je všechno?“ vyzvídal jsem o něco později, když verši zaplnila celý list.

„Všechno, co si pamatuju.“

„Jak to nazveš? Dobrá píseň musí mít název.“

„Bojová píseň, protože jsem si její kousky začala zpívat po Poli zrádců.“

„To je trochu moc předvídatelné.“ Vzal jsem jí brk z ruky a nad její verše připsal název a všechna jeho písmena ozdobil.

„Osud válečníka,“ přečetla Ayin a našpulila rty v němém opovržení.

„Je to poetické,“ ohradil jsem se a do hlasu se mi vloudilo mírné podráždění, což ji očividně pobavilo.

„No když myslíš.“

Při pohledu na její poťouchlý úsměv jsem se zamračil. Přemýšlel jsem, jestli ji nemám napomenout, ale když jsem zaslechl, jak někdo zdálky volá moje jméno, rychle jsem na to zapomněl. Krátce nato vyšel z lesa mladý muž, celý rudý pospíchal k nám, když vtom zakopl o kořen, div že se jak široký tak dlouhý nerozplácl o zem. Jako mnoho bývalých suplikantských noviců, kteří zběhli pod Evadinin prapor, byl i Eamond Astier dítě města, a ne venkova. Tito zapálení, ale mnohdy zhýčkaní mladíci se v novém lesním domově pohybovali, ať už ze strachu nebo neznalosti, nesmírně nemotorně.

„Mistře Písaři,“ vyhrkl zadýchaně. Když se mi potom uklonil, potlačil jsem unavené povzdechnutí. Přestože jsem neměl žádnou vysokou hodnotu, řada nováčků mi tímto způsobem projevovala úctu a já nakonec rezignoval a přestal jim říkat, aby toho nechali. „Vyvolená dáma si žádá vaši přítomnost.“

Z jeho hlasu jsem vycítil naléhavost, a slabé chvění navíc prozrazovalo jistou dávku strachu. Eamond byl jen o rok dva mladší než já, ale když popadl dech a narovnal se, jeho bezvousá tvář mi připadala velice mladá. Mrkal jako zelenáč, jehož právě postavili před vidinu bitvy.

„Potíže?“ zeptal jsem se a vrátil Ayin pergamen.

„Vrátili se zvědové z východu,“ hlásil a očima zalétl k Ayin, než se zase pohledem vrátil ke mně. Udělalo na mě dojem, že ho přes veškerý strach stále dokázala rozptýlit pohledná tvář. Veškeré pobavení mě ale hned přešlo, když dodal: „Jsou tady, mistře Alwyne. Královi vojáci.“

„A víš jistě, že jsou to královští vojáci?“

Šípař pokorně zakýval hlavou a mně hned došlo, že ho takhle přímo Vyvolená dáma oslovila poprvé. Byl to očividně rázný chlapík se slušnou dávkou zkušeností, pytlák, soudě podle hrubého, ale bytelného oblečení a jasanového luku v ruce, ale pod upřeným pohledem Oživlé mučednice Evadine Courlainové se kroutil jako stydlivý kluk.

„Kolik?“ zeptal se Panoš.

„Napočítal jsem jich sto, suplikante kaprále,“ odpověděl Šípař. „Ale může to být akorát předvoj. Mysleli jsme, že bude lepší, když to ohlásíme, než abychom se tam zdržovali. Táboří u Písmákova sadu, asi osm mil odsud.“

„Táboří?“ zeptal jsem se a překvapeně se zamračil.

„Přesně tak, mistře Písaři,“ odpověděl pytlák o něco méně uctivě, ale výrazně klidněji. Lapkové a zbojníci jeden druhého neomylně poznají. „Taky mi to přišlo divné. Nehledali stopy, ani nehlídkovali na

pěšinách. A nepřivedli si s sebou lovce a psy. Jenom stovka jezdců pod třemi praporci.“

„Pod třemi praporci,“ zopakovala Evadine. Mluvila tiše, ale v jejích slovech jsem postřehl stín obav. „Popiš mi je, prosím.“

„Nejvyšší je královská zástava, má paní. Dvě velké zlaté kočky. Druhá byla zástava s černou růží na bílém poli. Třetí jenom rudomodře pruhovaný praporek.“

Všiml jsem si, jak si Evadine s Wilhumem při popisu druhého praporce vyměnili významný pohled, protože jej velmi dobře znali. Já ho znal také, protože jsem jej viděl po bitvě na Poli zrádců v den, kdy se vlastně zrodila legenda Vyvolené dámy. Ten den jí totiž rytíř se štítem ozdobeným černou růží na bílém poli předal jejího přítele z dětství a zběhlého šlechtice Wilhuma Dornmahla.

„Modrorudý praporek je vlajkou příměří,“ vysvětlila Evadine Šípařovi. Usmála se, stiskla mu ruku a pytlák před ní okamžitě padl na kolena. „Prosím, ne, drahý pane,“ žádala ho. „Jen vladaři vyžadují takovou formálnost. Vstaň a věz, že jsem ti vděčná za skvěle odvedenou práci. Teď běž a odpočiň si.“

„Takže příměří,“ pronesl Wilhum, když zvěd s hlavou navzdory Evadinině žádosti stále skloněnou vycouval. „Od krále Tomase je chytřé, že ze všech svých rytířů poslal zrovna jeho.“

„Chytré,“ souhlasila Evadine a přes tvář jí přelétl stín rozmrzelosti, „ale kruté.“

„Sto královských vojáků je slušná síla,“ poznamenal Panoš. „Ale dokážeme si s ní poradit, kdyby bylo třeba.“

„Jestli jich není víc,“ upozornil jsem je. Upřel jsem na Evadine obezřetný pohled a dodal: „Je-li to past, použili skvělou návnadu.“

„Ty si myslíš, že hodlám do toho tábora naslepo vjet, mistře Písaři?“ zeptala se mě Evadine a povytáhla obočí.

„Myslím, že král — nebo jeho rádci — věděli, že mají poslat jediného rytíře, jehož najisto ušetříte. Ale jestli přitáhli bez psů, je to dobré znamení. Může to znamenat, že vážně chtějí vyjednávat.“

„U hradu Ambris jsme nechali spoustu mrtvých královských vojáků,“ připomněl Wilhum. „Včetně jejich rytíře velitele, který zahynul při vymáhání práva ve jménu koruny i Úmluvy. To se nedá jen tak přejít.“

„U vzbouřeného pána nebo obyčejného zbojníka nejspíš ne,“ opáčil jsem, aniž bych spustil oči z Evadine. „Ale u Oživlé mučednice ano.“

Evadine si založila ruce na prsou a sklonila hlavu. Na sobě měla prosté plátěné kalhoty a halenu, které nosila, kdykoliv svlékla zbroj, a přes ramena si proti chladu přehodila plášť podšitý medvědí kožešinou. Ve tváři byla jako vždy bledá, ale už jsem ji znal natolik, abych z ní dokázal vyčíst zvýšenou únavu — mírně stažené koutky úst a narůžovělé bělmo očí svědčily o probdělé noci, nebo přinejmenším o neklidném spánku. V tu chvíli mě napadlo, jestli ji také nepronásledují zlé sny, a pokud ano, jestli v nich vídá supy?

Nakonec jsem si všiml, jak stiskla rty, což mi prozradilo, že dospěla k rozhodnutí. To byl další signál, který jsem se naučil číst a rozeznávat. Její rozhodnutí mohla pro nás pro všechny být otázkou života a smrti. „Vyber sto vojáků,“ rozkázala Panošovi. „Ty nejlepší. V poledne vyrazíme na setkání s mým otcem.“

DRUHÁ KAPITOLA

Sotva se naše družina vynořila z lesa, vystoupil sir Altheric Courlain z kruhu hlídek kolem svého tábora a vyšel nám vstříc. Vybrali si dobře bránitelné místo. Písmákův sad byla dávno opuštěná zemědělská usedlost, sestávající ze shluku domů na vrcholu nízkého kopce uprostřed malé mýtiny. Výhodu vyvýšeného postavení umocňovala série pobořených kamenných zídek, o niž se mohl roztržít případný útok jízdy. Statek skýtal také jistou ochranu proti nevítaným návštěvníkům. Zbojníci se tomu místu vyhýbali, protože se tam podle pověstí potuloval Písmákův stín, zlovolný duch dávno mrtvého sadaře, který před desítkami let zavraždil svou rodinu. Tradovalo se, že všechny příbuzné v nějaké blíže neupřesněné posedlosti uškrtil, načež jejich těla rozvěsil na větve jabloní ve víře, že zase obživnou. Když se toho nedočkal, zemřel pod tíhou viny. Jeho neočištěná duše nesměla projít božskými Branami a byla odsouzena k věčnému bloudění a mukám na místě zločinu. Mnozí během let tvrdili, že ho zahlédli, ale já ne. V sadu stále rostly stromy, neprořezané, pokřivené verze těch původních, ale pokud z jejich větví někdy visela nějaká těla, už dávno je odnesl čas.

Sir Altheric měl na sobě místo zbroje kazajku z jemně vydělané kůže a u pasu se mu houpal dlouhý meč. Mimoto nesl také modročerveně pruhovaný praporek, který zabodl do země asi dvacet kroků od kruhu svých hlídek. Byl to mimořádně mohutný a očividně silný muž, takže hravě zarazil žerď s vlajkou hluboko do hlíny, aby zůstala

rovně stát. Poté o krok ustoupil, ve výmluvném gestu si odepnul opasek s mečem a hodil zbraň na zem.

„Neměla bys tam jít sama,“ radil Wilhum Evadine, když si odepnula meč a podala mu ho. „Místo, které zvolil, je na můj vkus příliš blízko jejich linii.“

„Mám plnou důvěru v otcovu čest,“ odpověděla. „Kdyby nějaký z královských vojáků vyrazil vpřed a pokusil se mě zajmout, osobně ho zabije. Ale souhlasím s tebou, že bude nejlepší, když si ještě někdo další vyslechne, co mi chce sdělit.“ Když si však Wilhum začal rozepínat sponu opasku, gestem ho zarazila. „Nic ve zlém, Wile, ale víš, že tě od zrušení našeho zasnoubení nesnáší, a tys ho také nikdy neměl zrovna v lásce. Myslím, že s sebou potřebuji mít objektivnějšího svědka.“

S povytaženým obočím se obrátila ke mně a mávla k čekajícímu rytíři a vlajce. „Prokaž mi tu čest, mistře Alwyne.“

Stoupali jsme do kopce a za našimi zády štěkal kaprál Panoš rozkazy na náš stočlenný doprovod, tvořený výhradně veterány kompanie Úmluvy, kteří bojovali na Poli zrádců i v Olversahlu. Nechal je na okraji lesa vytvořit sevřenou formaci, připravenou bleskově vyrazit vpřed, kdyby to bylo potřeba. Sir Altheric zaujal totožný postoj jako jeho dcera — se založenýma rukama si nás měřil pronikavým pohledem. Jeho tvář nicméně působila mnohem přísněji. Většinu pozornosti podle očekávání věnoval Evadine, ale když jsme se zastavili půl tuctu kroků od praporeku, poctil dlouhým pohledem i mě. Předtím jsem ho viděl jen v plné zbroji, a tak jsem až nyní mohl zjistit, že jeho tvář je mnohem starší, mužnou verzí té Evadininy. Měl vysoké lícní kosti, světlou pleť a tmavé vlasy i vousy delší, než bylo u rytířů zvykem. Inkoustově černé, stříbrnými prameny prokvetlé lokny mu čechral vítr a jeho oči dlouho přejížděly po mé tváři, než stočil pohled k Evadine.

„Otče,“ pozdravila ho s hlubokou úklonou. Já se také uklonil a poklehl na jedno koleno, jak se od kmána při pozdravu šlechtice čekalo. Sir Altheric ovšem neměl touhu naše pozdravy opětovat.

„Vypadáš hubenější,“ sdělil Evadine, když se narovнала. I jeho hlas zněl jako drsnější ozvěna toho jejího. „Živila ses červy a oříšky?“

„Ujišťuji tě, že se stravuji víc než dobře, otče,“ opáčila Evadine. Pohledem zavádila o moji shrbenou postavu a přes tvář jí přelétl stín podráždění, než mi pokynula, abych vstal. „Představuji ti...“ začala, ale sir Altheric ji přerušil.

„Písaře, který se utkal s rytířem velitelem.“ Očima klouzal po nerovných plochách mé tváře, na níž se podepsal zbojnický život a nedávné pozornosti sira Althuse Levalleho. „Slyšel jsem, že to byla docela podívaná. Žvaní o tom každý kmán odsud po Couravel. Zbojník, který málem potupil rytíře, a navíc věhlasného.“ Přes rty mu přelétl prchavý úsměv. „Ale jen málem.“

Pochopil jsem, že mě zkouší, tón jeho hlasu mě vybízel buď ke vzdornému výlevu, nebo sklopeným uším a odvrácenému pohledu vystrašeného burana. Rozhodl jsem se, že mu nepředvedu ani jedno, ani druhé. „Přesně tak, můj pane,“ souhlasil jsem ochotně. „Bojoval jsem s ním a býval by mě najisto zabil, kdyby mu vaše dcera nevrazila meč do lebky.“ Tím jsem měl skončit, ale já nikdy nedokázal odolat příležitosti popíchnout ty, kteří se nade mě povyšovali. „Podle mě ho potkal mnohem milosrdnější osud, než si zasloužil.“

Sir Altheric přimhouřil oči, ale spíš pobaveně než pohoršeně. „O tom se s tebou určitě nebudu přít,“ zabručel, načež obrátil veškerou pozornost k Evadine. „Přeskočím zbytečné formality a prázdná slova.“ Kývl hlavou k vlajce příměří, která mu vlála nad hlavou. „Předpokládám, že víš, co to znamená.“

„Král tě poslal, abys jeho jménem vyjednával,“ odpověděla Evadine. „To naznačuje, že mi máš sdělit podmínky. Můžu zkusit hádat, jaké jsou?“

Rytířova tvář potemněla, náznak pobavení vmžiku nahradila přísnost a záblesk sílícího hněvu. Tušil jsem, že mám před sebou muže, který je zvyklý se na svou dceru hněvat. „Když nedáš jinak,“ zabručel.

„Mám rozpustit kompanii,“ začala Evadine. „Všichni, kdo mě následují, mají složit zbraně a s příslibem amnestie se vrátit domů. Mám složit přísahu věrnosti králi Tomasovi a uchýlit se do klášterní svatyně, kde dožiju konce svých dnů v tichých suplikách a prosbách o milost mučedníků.“ Nevezele se na něj usmála. „Uhodla jsem, otče?“

Hněv ho už z velké části přešel a ve tváři se mu usadil spíš lítostivý výraz. A také jsem toho hodně vyčetl z jeho očí, kterými bez mrknutí sledoval svou dceru, bezpochyby nejsvéhlavějšího potomka z celé jeho urozené rodové linie. Láska toho muže k dceři zažívala těžké zkoušky, ale nikdy nezeslábla.

„Uhodla,“ řekl jí s povzdechem, „i neuhodla.“ Odmlčel se a narovnal se v ramenou, než začal úsečným tónem odříkávat naučenou zprávu. „Král Tomas na vědomí dává, že k politováníhodným událostem u hradu Ambris došlo bez jeho vědomí a souhlasu. Nevydal žádný dekret proti osobě lady Evadine Courlainové, ani neodsoudil její jednání. Naopak vyzval vévodu Elbyna z Shavinské marky, aby se zodpovídal z toho, že vydal neoprávněná prohlášení jménem krále a dopustil se nezákonného únosu Vyvolené dámy, udatné a velevážené rytířky, jež prokázala Jeho Výsosti nepřekonatelné služby. Všichni ostatní šlechtici, kteří budou shledáni vinnými ze spoluúčasti na řečeném zločinu, budou rovněž králem potrestáni. Lady Evadine je srdečně zvána, aby navštívila krále v Couravelu, kde bude náležitě vyznamenána za své služby ve Fjord Geldu. Jeho Výsost rovněž očekává její upřímný slib věrnosti a důrazné odsouzení všech náznaků zrady, ať již slovem, nebo činem.“

Při těch posledních slovech zalétl pohledem ke mně. Říkal jsem si, jestli početné obecenstvo zaznamenalo ono tvrzení, které jsem v zápalu boje vykřičel na sira Althuse. *Tomas Algathinet je levoboček a na trůn nemá o nic větší nárok než já!* Tajemství ascendantky Sihldy, jež mi svěřila a nadiktovala do svého doznání, se rozlétlo do světa. Napadlo mě, jak daleko se asi ta slova donesla a kolik z těch, kteří je vyslechli, uvěřilo jejich pravdivosti. Včetně krále samotného. Vzhledem k tomu,

že dál seděl na trůně, historce o svém nemanželském původu očividně nepřikládal velkou vážnost, nebo mu bylo prostě fuk, že není synem krále Mathise, ale jeho věhlasného šampiona.

Sledoval jsem, jak Evadine tiše a s hlavou v zamyšlení skloněnou zpracovává otcova slova. Před zjetím ve Farinsahlu sršela zápalom pro nadcházející tažení, které v ní rozdmýchalo vidění, v němž ji zhmotnělý serafil vyrval z náruče jisté smrti. Její zdánlivě nadpozemské uzdravení bylo jen prvním krokem k obnovení víry lidu v neposkvrněnou pravdu Úmluvy mučedníků, božským potvrzením správnosti jejího životního poslání zabránit návratu malecitů a příchodu Druhé pohromy. Ale v těch týdnech, kdy jsme se po masakru u hradu Ambris skrývali v hvozdu, jsem vídal výrazně zadumanější Evadine. Poslední dobou jen málokdy kázala, přestože se pod její zástavu hrnuli další a další dobrovolníci, většinu času trávila touláním na okraji našeho ležení a lidem, kteří k ní nábožně vzhlíželi, téměř nevěnovala pozornost. Z těch krátkých chvil v její společnosti jsem si odnášel obavy z únavy a pochybností, které se jí zračily ve tváři, roztřkaného pohledu a nezvykle tichého hlasu.

Sir Altheric ji chvíli pozoroval a potom k ní přistoupil blíž. Okamžitě jsem se napjal. Stejně jako ona jsem nechal meč ve Wilhumově péči, ale jelikož jsem se nikdy nenechával příliš svazovat zvyky a pravidly, nechal jsem si v botě zastrčený nůž. Když však rytíř pár kroků přistoupil k dceři a vzal ji za ruku, nezachytil jsem v jeho chování ani náznak agrese. Potom promluvil tichým hlasem, zabarveným upřímnou prosbou.

„Poskytli ti únikovou cestu, Evadine. Prosím tě, využij ji.“

V tu chvíli zavřela oči a kůže kolem úst se jí napjala. Vsadil bych se, že se jí otec nedotkl — ať už laskavě nebo ve vzteku — už velice dlouho. Z korespondence, kterou jsem psal za jejího rádoby nápadníka, zesnulého tulpase sira Eldurma Gulattea, jsem trochu tušil, jak sir Altheric své jediné dítě střežil. Gulatteovy trpké poznámky na adresu Evadinina otce vykreslovaly obraz silně ochranního muže, jenž

dceři odpíral veškeré naděje na lásku, bez ohledu na kvality potenciálního ženicha. Stejně tak jsem věděl, že se Evadine rozhodnutím podstoupit rytířský výcvik a následně vstoupit do řad duchovních Úmluvy fakticky odstříhla od vlastního rodu a připravila se o veškerý nárok na dědictví. Muž tak urozený a vážený musel takovou potupu a zneuctění nést velmi těžce. A přesto sem přijel, i když jsem nedokázal říct, jestli proto, aby zachránil dceru, nebo království. Ať už byl král Tomas levoboček, nebo nebyl, stále seděl na trůně. Pretendent byl poražen, nebo přinejmenším zahrán na ústup, a tak si Tomas nemusel lámat hlavu s žádnými vyzyvateli, tedy kromě nepohodlně obživlé mučednice, kterou jeho jménem nespravedlivě soudili a odsoudili.

Uvažoval jsem, jestli nemám Evadine varovat pro případ, že by otcovy prosby padly na úrodnou půdu jejího srdce. Ta nabídka určitě stála za zvážení, o mnohém se dalo vyjednávat. Byl-li Tomas ochoten takovým způsobem odsoudit vévodu Elbyna a zabitého sira Althuse, svědčilo to o hluboké touze tuto krizi ukončit. Taková touha vytvářela příležitosti, které mně vyskakovaly přímo před očima, ale Evadine je vidět nemusela. Navíc jsem slova sira Altherika velmi pozorně poslouchal a našel skryté významy v některých nezáživnějších pasážích. Žádného varování ale nakonec nebylo třeba, protože když Evadine otevřela oči, sršela z ní poprvé po týdnech pochybovačné únavy zlostná energie.

„Pověz mi, otče,“ prohlásila, „pořád mě máš za lháře? Nebo co jsem pro tebe byla? Stížená šilenstvím vlastním jejím pohlaví v době, kdy se dívka mění v ženu?“ Rysy sira Altherika ztvrdly, pustil její ruku a o krok ustoupil. Evadine zatím pokračovala: „Vzpomínám si, jak jsem ti poprvé řekla o svých viděních. Pamatuješ? Jak jsem vzlykala a prosila tě, abys je zahnal?“

Rytíř se zachmuřil a v očích mu probleskl náznak zahanbení. „Nebudu tvrdit, že jsem bez chyby, jako otec, ani nijak jinak. Ale snažil jsem se ti pomoci.“

„To ano.“ Nevesele se zasmála. „Přivedl jsi všechny možné léčitele, aby mi do krku lili odporné lektvary, po nichž jsem zvracela a křičela bolestí. Potom nastoupila caerithská komediantka, aby moje tělo omotala amulety a vrhala na mě smrduté dryáky, a já prosila mučedníky, aby střezili moji duši před jejími pohanskými nesmysly. A když nic z toho nezabralo, přišel na řadu zvrhlý suplikant, který ze mě měl to šílenství vytlouct bičem. To byl člověk, který si svou práci dovedl užít. A to všechno se dělo třináctileté holce, která se provinila tím, že otci řekla pravdu.“

Odmělčela se, hněv z ní vyprchal stejně rychle, jako se vzedmul. Otec a dcera na sebe po dobu odměřenou dvěma údery srdce upřeně hleděli, než sir Altheric sklopil oči, ale Evadine pohledem neuhnula. „Mistře Alwyne,“ pronesla, aniž by se na mě podívala. „Jakou odpověď na královu velmi šlechetnou nabídku bys považoval za vhodnou?“

Nečekanost té poněkud neurvale položené otázky by se mi bývala odrazila ve tváři, kdyby se právě v tu chvíli s otravnou neomaleností opět nepřihlásila o slovo pulzující bolest hlavy. A tak místo překvapeného zamračení mi ostrá bolest vyryla hlubokou vrásku na čele a shrbila mi ramena.

„Bylo by ode mne příliš smělé, můj pane,“ začal jsem a promnul si rukou čelo, což ovšem tepající bolest nijak nezmírnilo, „kdybych se opovážil nahlas vyslovit několik domněnek?“

Sir Altheric si vyložil mou roztržitost jako projev suverénní autority, již mi Vyvolená dáma propůjčovala, protože odpověděl zcela neutrálně a bez pohrdání, které jsem očekával. „Opovažuj se, co hrdlo ráčí, mistře Písaři.“

„Král uvádí, že lady Evadine považuje za veleváženou rytířku,“ spustil jsem. „Rovněž se zmiňuje o zradě, ať již slovem, nebo činem. Mýlím se, domnívám-li se, že potíže tohoto království neskončily na Poli zrádců?“

Šlechtic zdráhavě přikývl a potom opět obrátil pozornost ke své dceři. „Král Tomas potřebuje všechny věrné poddané,“ prohlásil. „Zvlášt ty, kteří se osvědčili v boji.“

„Takže mám bojovat v další válce,“ poznamenala Evadine, a ještě víc se zachmuřila. „To je cena za královskou milost?“

„Netroufám si tvrdit, že znám královy úmysly. Smím jen říct, že se objevily potíže na jihu. Podmínky tvé služby jsou výlučně mezi tebou a korunou.“

„Všiml jsem si, že se hojně zmiňujete o králi, můj pane,“ ozval jsem se, když jsem usoudil, že už k tématu nadcházející války nehodlá nic dodat. „O Úmluvě jste se však téměř nezminil. Jaký je, mohu-li se ptát, postoj vysoce postavených duchovních k této záležitosti?“

„Král,“ řekl sir Altheric a věnoval mi ledový pohled, „může tvořit vlastní zákony a udělovat milost, jak uzná za vhodné, aniž by se o tom radil s duchovními.“

„Lady Evadine je vysvěcená aspirantka Úmluvy mučedníků,“ připomněl jsem mu. „A k tomu Oživlá mučednice. A přesto to byl jeden z představitelů Úmluvy, jistý ascendant Arnabus, kdo řídil onu zločinnou frašku, již označili za soud s ní. Ujišťuji vás, že velkorysosti a moudrosti krále Tomase si velice ceníme. Bezpečí lady Evadine, jež je prvořadou starostí všech, kdo ji následují, však lze zaručit jedině tehdy, pokud se koruna a Úmluva shodnou na její budoucnosti v tomto království.“

Rytíř krátce podrážděně zavrtěl hlavou. „Nemůžu mluvit za Úmluvu.“

„Ne.“ Kývl jsem na znamení souhlasu. „Duchovenstvo se bude muset samo vyjádřit.“ Odmlčel jsem se a pohlédl na Evadine, která konečně přestala otce propalovat pohledem. V nevyslovené otázce jsem povytáhl obočí a dostal odpověď v podobě úsečného přikývnutí. Od chvíle, kdy ji Pytlová vědma uzdravila, jsme se často dokázali snadno dorozumět i beze slov. Právě mi udělila souhlas vyjednávat jejím jménem.

„Pročez,“ navázal jsem a obrátil se zpět k siru Altherikovi, „nebude souhlas s královými podmínkami vysloven zde, ani v Couravelu, ale v nejposvátnějším městě Athiltoru, kde Rada luminantů rovněž od-

souhlasí tuto dohodu a prohlásí Vyvolenou dámu za Oživlou mučednici. Aby rada náležitě docenila úctu, již se lady Evadine v současnosti těší mezi obyvateli země, odcestuje tam s celou svou kompanií a v doprovodu všech, kdo se k ní rozhodnou cestou připojit.“

„Hodláte táhnout na Athiltor s armádou kmánů?“ Siru Altherikovi se do hlasu vloudil stín ohromeného úžasu, ale nevytratila se z něj ani veškerá úcta. Očividně dovedl ocenit práci takticky uvažující mysli.

„Hodláme vyhovět královu přání a celou tu nešťastnou záležitost mírumilovně ukončit,“ odpověděl jsem. „Až Oživlá mučednice vstoupí do nejposvátnějšího města v Albermaine, budou ji zdravit tisíce lidí a na místě ji osobně uvítá král, všichni uvidí, jak vysoko v jeho přízni stojí. Jen naprostý hlupák by se na ni poté odvážil vztáhnout ruku.“

Sir Altheric si povzddechl a sehnul se, aby zvedl meč z trávy pokryté jinovatkou. „Mluví ten muž tvým jménem?“ zeptal se Evadine při zapínání opasku.

„Má moji důvěru,“ odpověděla, „protože si ji zasloužil, otče. Vyřídil jsi nám královny podmínky a slyšel jsi moje. Zítra odjedeš z tohoto lesa a sdělíš je králi a Radě luminantů. Za měsíc mě mohou očekávat v Athiltoru v čele celé mé kompanie.“

Kývla na mě a otočili jsme se k odchodu. Vzápětí se však slabě zachvěla, když za námi sir Altheric zavolal.

„Víš, že by tvá matka zaplakala, kdyby tohle viděla?“

Evadine se zastavila, a když se k němu obracela, uviděl jsem, jak se jí oči zalévají slzami zlosti. Odpověděla zastřeným hlasem, ale dost nahlas, aby ji slyšel. „Kvůli tobě se naplakala mnohem víc než kdy kvůli mně. A teď už běž, můj pane.“

TŘETÍ KAPITOLA

Alundia,“ pronesl se zlověstným výrazem Wilhum. „Tam nás král chce mít. Vsadil bych na to všechny peníze, kdybych nějaké měl.“

Jeli jsme jako předvoj nějakých padesát kroků před hlavní silou kompanie a pátrali kolem cesty po možných nástrahách. Kompanie Úmluvy vyjela před třemi dny z Shavinského hvozdu a po Královské cestě pochodovala na východ. Za tu dobu se naše řady rozrostly o další dvě stovky oddaných duší, protože zvěst o pochoduujícím vojsku Vyvolené dámy se šířila od vesnice k vesnici, od města k městu. Nad jejich přívalem bych býval jásal mnohem víc, kdyby aspoň pár z nich mělo všech pět pohromadě a přineslo s sebou nějaké zásoby. Většina si s sebou nevzala dokonce ani žádnou zbraň. Často jsem si všiml, že přemíra víry jde ruku v ruce s nedostatkem zdravého rozumu.

„Tys tam už byl?“ zeptal jsem se a přitáhl otěže koni, který začal otáčet hlavu po jalovcovém keři. Jarika jsme spolu s několika dalšími koňmi sebrali Královské kompanii u hradu Ambris, na válečného oře laskavé zvíře, ale myslel hlavně žaludkem. Ještě jsem s koňmi neuměl zacházet tak suverénně jako Wilhum, a tak jsem musel mít dost pohotovou ruku, abych věčně hladové zvíře usměrnil.

„Bohužel ano.“ Wilhum při té vzpomínce protáhl obličej. „Místy je to hezká země, ale na mnoha jiných vyprahlá a prašná. Na kvalitě jejich kořalky si ovšem stěžovat nemůžu. Rozhodně mi byla milejší než tamní lidé. Jestli máš pocit, že lidi z Fjord Geldu jsou hašteřivá sebranka, tak vedle Alundianů ti budou připadat jako vyložené přátelští

kumpáni. Existuje staré rčení: Chceš vyvolat spor? Zavři Alundiana do místnosti se zrcadlem.“

„Takže se rádi hádají?“

„To tedy ano, ale ještě radši vyhledávají důvody ke sporům s ostatními vévodstvími. A jádrem všech těch křivd obvykle bývá Úmluva.“

Vybavilo se mi, co mi Toria vyprávěla o jižní podobě učení Úmluvy a že se od ortodoxie liší v některých ohledech, které mně připadaly malicherné, ale pro ni byly důležité. Vzpomínka na Toriu ve mně vyvolala důvěrně známé zamrazení, když jsem si představil, jak by její nevymáchaná pusa okomentovala naše nejnovější dobrodružství. *Přítáhnout s bandou poblouzněných kreténů k největší svatyni v Albermaine a nechat se jako debil zamordovat na jejích schodech. Možná někdo ten výjev jednou namaluje jako zsranej obraz. Bude se jmenovat Masakr pitomců.*

Úsměv, který se mi podvědomě rozlil na rtech, zase rychle vyprchal, protože jsem si uvědomil, že Toria by s námi určitě nezůstala tak dlouho, aby mohla něco takového pronést. I kdyby nenastoupila ve Farinsahlu na loď a neodplula pátrat po našem vysněném pokladu, v žádném případě by se nepřipojila k tomuto pochodu kompanie Úmluvy, jestliže naším konečným cílem skutečně měla být Alundia.

„Takže další povstání?“ zeptal jsem se. „Čekal bych, že touhle dobou budou mít už i hašteřiví lidé války po krk.“

„Fakt?“ Wilhum se cynicky ušklíbl a významně se ohlédl přes rameño na dlouhý zástup, který se na cestě za námi vinul jako had. „Připadá ti, že mají válčení po krk? Máme teď skoro sedm set vojáků a všichni jsou ochotni bojovat a zemřít, protože věří, že jedna žena vstala z mrtvých, aby jim řekla, jak jsou z nich serafileové zklamaní.“

Nelíbil se mi trpký, obviňující tón jeho hlasu, ani znepokojivé myšlenky, jež vyvolával. „Tys jí to ještě neřekl, že ne?“ zeptal jsem se velmi tiše, přestože v okolí nebyly žádné cizí uši, které mě mohly zaslechnout. Wilhumova oddanost Úmluvě měla daleko do neochvějnosti. Po Evadinině boku jej držela jen láska k jediné žijící přítelkyni. A právě proto také snášel naši společnou zradu a mlčení den ode dne hůř.

„Vážně si myslíš, že by kohokoliv z nás v téhle kompanii snesla, kdybych jí to řekl?“ Posměšně si odfrkl. „Oživlá mučednice zjistí, že vůbec není Oživlou mučednicí a za život vděčí tajemným rituálům caerithské vědmy. Mohli bychom mluvit o štěstí, kdyby nás nenechala pověsit na nejbližší strom.“

Na jednu stranu jsem pochyboval, že by Evadine na to zjištění reagovala vícenásobnou vraždou, ale na druhou mě vůbec netěšila vidina, že by se dozvěděla nepříjemnou pravdu. Po setkání se sirem Altherikem se její nálada podstatně zlepšila. Obnovila pravidelná večerní kázání jako v dobách, kdy byla kompanie mladá a maširovala na Pole zrůdců. Tentokrát hovořila k ještě uchvácenějšímu obecnstvu. Viděl jsem, jak ji ta napjatá pozornost kongregace povzbuzuje, a zdráhal jsem se udělat cokoli, co by jí zkazilo náladu. Zároveň nás však vedla po značně nejisté cestě, a kdo mohl tušit, jaká nálada se jí zmocní, kdyby se ukázalo, že nás na jejím konci čeká pohroma?

„Pořád to může být past,“ poznamenal jsem. „Žádný král nemá rád, když ho někdo pokoří, a mám takový pocit, že Úmluva dává přednost mučedníkům, kteří zůstanou mrtví.“

Wilhum nasadil jeden ze svých okouzlujících úsměvů, jen jeden koutek mu trochu cynicky zacukal. „Přes všechny tvůj důvtip, můj drahý písařský příteli, ti uniká jedna podstatná pravda.“ Otočil se v sedle a kývl směrem k Evadinině vysoké postavě v čele vojska. Na pochod vždy oblékala zbroj a ta se pokaždé neomylně blýskala, i když se třeba zrovna slunce schovalo za mraky. „Od svého... vzkříšení se ve všem podstatném stala ztělesněním Úmluvy. I když...“ Zahleděl se znovu na cestu před námi a úsměv na jeho tváři nahradilo zamračení. „I když ti ubozí staří lakomci z Rady si to nejspíš ještě neuvědomili.“

V době, kdy se na obzoru před námi vynořila vysoká věž svatyně mučedníka Athila, rozrostly se naše řady na téměř pět tisíc hlav. Dobrovolníků by bývalo bylo ještě víc, kdyby Evadine nemusela dalším vstup do svého vojska zakázat. Vesnice a města, jimiž jsme táhli, vojsku

Vyvolené dámy štědře poskytovaly zásoby, leckdy až moc štědře vzhledem k tomu, kolik jim samým zbylo jídla na zimu. Některé věci logicky uvažující mozek jednoduše nedokáže zcela pochopit, nebo aspoň můj logicky uvažující mozek to nesvede. V tomto případě jsem jednoduše nedokázal pobrat, proč chudí lidé dávají to málo, co sami mají, projíždějící šlechtičně jenom proto, že uvěřili v její zmrtvýchvstání.

„Zbožnost je z podstaty nesmyslná,“ utrousil Wilhum, když jsem nahlas vyjádřil své udivení. Seděli jsme na koních na kopci nad vesničkou uprostřed pahorkatiny na jižní hranici Shavinské marky. Dole pod námi Evadine rozprávěla s vesnickým stařešinou. Jejich slova se až k nám nedonesla, ale já věděl, že zdvořile odmítá pytle s pšenicí a nejrůznější potraviny, které jí stařík na kolenou a s čelem přimáčkutým k zemi jménem vesnice nabízel. Přišlo mi, že Wilhumův názor pramení spíš ze šlechtických předsudků vůči nižším vrstvám než z nějakého hlubšího porozumění. V mnoha ohledech to byl chytrý chlap, ale trpěl línou myslí. Sihldu by jako žák nesmírně rozčiloval a dost možná by nad ním zlomila hůl.

„Zbožní uctívají. Tak to prostě je,“ dodal Wilhum a zívł. „Ascarlané přísahají na svoje bohy. Caerithové splétají svá kouzla a recitují zpěvy. Vyznavači Úmluvy se plazí před mučedníky, ať jsou živí, nebo mrtví. Hledáš smysl tam, kde žádný není.“

„Je to obchod,“ ozvala se Ayin.

Seděla kousek od nás a brk se jí kmital nad pergamenem, jak na něj zaznamenávala výjev pod námi. Zvykla si většinu času jezdit po našem boku, poskakovala na svém poníkovi a psala, kdykoliv jsme na chvíli zastavili. Tenkrát ve hvozdu, když zapsala svou píseň, se v ní probudila taková touha vymýšlet lyrické popisy všeho kolem, že jí často došel pergamen a neustále sháněla další.

„Obchod?“ zeptal se s lehce shovívavým tónem v hlase Wilhum. „Jak to myslíš, drahá?“

„Ona dává, tak dávají také.“ Ayin vystrčila špičku jazyka mezi zuby a dál usilovně psala. „Získala si větší přízeň serařilů než kdokoliv jiný,

snad s výjimkou mučedníka Athila. Tím, že se s ní podělí o to, co mají, získávají ti lidé maličký kousek té milosti pro sebe.“

„Á, dětské mudrování,“ povzdechl si Wilhum, i když podle mého názoru byla Ayin blíž pravdě než on.

Množství lidí, kteří nás doprovázeli, se neustále zvětšovalo a ti, které Evadine odmítla přijmout do kompanie, se jednoduše táhli za námi a od laskavých venkovanů mámili almužny. Tažení Vyvolené dámy na Athiltor, jež se mělo stát oslavovanou součástí její legendy, se neobešlo bez pěkných pár mrtvol u cesty. Většinou to byli staří nebo nemocní, kteří bláhově doufali, že je Oživlá mučednice nějak uzdraví. Jejich osud Evadine velmi trápil a několikrát zastavila pochod, aby se těm klopýtajícím horlivcům dostalo nějakého ošetření. Svůj údajně léčivý dotyk jim ovšem striktně odpírala.

„Není mi dáno, abych uzdravovala tělo,“ opakovala při nejednom večerním kázání. „Spásu nabízím jen vašim duším.“

Kaprál Panoš a další suplikanti šermíři za pochodu cvičili naše nové brance a já téměř každý večer pokračoval pod Wilhumovým dohledem v rytířském výcviku. Nechal se slyšet, že můj duel se sirem Althusem zlepšil mé dovednosti s mečem mnohem víc než rok běžného cvičení, přesto byl Wilhum stále zručnější, zvláště na koni. Krátce před koncem tažení k Athiltoru jsem se konečně začal cítit pohodlně ve zbroji. Modře smaltovanou plátovou zbroj, v níž jsem se utkal se sirem Althusem před branami Ambrisu, si pochopitelně vzal zpět Wilhum, ale ten den padlí zbrojnoši a královští vojáci mi poskytli dostatek materiálu, abych z něj poskládal náhradu. Výsledná zbroj pochopitelně vypadala dost nesourodě. Na pravém předloktí jsem měl černý smaltovaný umělecký výtvar bohatě zdobený mosazí, zato na levém zprohýbaný, ale bytelný chránič z železa a kůže. Obzvlášť nevzhledně vypadal můj hrudní pancíř se spoustou škrábanců a ožeh-lých míst, které odolaly i tomu nejusilovnějšímu leštění. Ta věc byla popravdě tak ohyzdná, že jsem si ji na sebe vzal jen po Wilhumově přemlouvání.

„Vypadá hnusně, já vím,“ prohlásil a přetáhl mi řemínky pospojované kusy oceli přes prošívanou kazajku. „Ale kvalitněji vyrobený kus plátové zbroje jsem už hodně dlouho neviděl. Tohle zastaví i střelu z těžké kuše.“

Přinejmenším moje přilba vypadala kvalitně. Byla to hrncová přilba, která připomínala vzhůru nohama obrácený zdobený kbelík s výklopným hledím. Tento prvek se mi velmi dobře hodil, protože při soubojích s Wilhumem jsem se rychle začal potit a vedro uvnitř přilby se za chvíli nedalo snést. Přilbu tvořil mosazný rám osazený železnými, tmavomodře lakovanými pláty s pěkně vyvedeným zdobením zlatými lístky.

„Vypadáš jak opičák převlečený za rytíře,“ přispěchala Ayin ochotně s upřímným hodnocením. Při pohledu na můj rozmrzelý výraz se zasmála, což dělávala jen velmi vzácně. „Sir Alwyn Opičák,“ pokračovala. „Tak ti budou říkat.“

Hned při prvním souboji jsem se přesvědčil, jak je přes nesourodý vzhled má nová zbroj účinná. Rány, které mi předtím vyrazely dech a zůstávaly po nich modřiny, mi najednou připadaly jako trochu tvrdší postrčení. Navzdory značné váze byla ta sbírka odhozených kusů plátové zbroje i pozoruhodně ohebná, což mi umožnilo rychle se zvednout ze země, kdykoliv mě Wilhum srazil na zadek.

„Protože netaháš celou tu váhu na zádech,“ vysvětloval, „ale máš ji rozloženou na celé tělo. Lépe řemeslně vyrobená zbroj je navíc vždycky lehčí. Tahle zbroj ti dobře poslouží, mistře Písaři.“

Nejvýraznějším prvkem velké svatyně mučedníka Athila je její věž, která jako obří žulový bodec trčí do téměř stovky stop. Ve vzpřímené poloze ji drželo mnoho vzpěr, které jí však spolu s objemnou bání hlavní lodě dodávaly rozeklaný, skoro zlověstný vzhled. I z více než mílové vzdálenosti připomínala svatyně mršinu gigantického zvířete, které se jaksí uvelebilo k odpočinku uprostřed podstatně méně zajímavých budov a jeho tmavé boky ověnil dým z mnoha komínů.

Stejně jako v mnohem menším Callintoru, azylovém městě, jež jsem po Erchelově smrti musel opustit, byla svrchovaným vládcem Athiltoru Úmluva mučedníků. Seznam pravidel, jimiž se jeho obyvatelé museli řídit, byl tak dlouhý a přísný, že spolehlivě odradil každého kromě těch nejpevnějších ve víře. Stejně neobvykle působila i nepřítomnost hradeb či hradu. Za celé nepokojné dějiny těchto vévodství Athiltor jako jediný unikl zkáze obléhání a plenění, neboť jedině nejodpornějšího heretika by napadlo válčit v dohledu této nejposvátnější svatyně.

„No vida,“ poznamenal Wilhum a kývl směrem k velkému ležení východně od města. „Takže přijel.“

Stáli jsme po boku Evadine na travnatém kopečku, který nabízel nerušený výhled na město. Zastínila si dlaní oči proti slunci a s přimhouřenýma očima si prohlížela stanový tábor, nad nímž vlál na vysoké žerdi prapor. Na tu dálku se nedal poznat znak na něm, ale podle velikosti ležení muselo být všem jasné, že král Tomas přistoupil na naše podmínky a přijel do Athiltoru pozdravit Oživlou mučednici.

„Kolik odhaduješ, že jich je, Písaři?“ zeptal se kaprál Panoš. Stále se ještě neřadil k mým nejnadšenějším obdivovatelům, ale poslední dobou přinejmenším uznával mé počtářské schopnosti.

„Tři kompletní kompanie, hádám,“ odpověděl jsem. „Plus doprovod a družina jeho nejvěrnějších rytířů. Nanejvýš dva tisíce.“

„Tak to jsme potom ve výhodě,“ utrousil Wilhum. „Kdyby na to došlo.“

„Nedojde,“ prohlásila pevně Evadine. Spustila ruku a přelétla nás všechny pohledem. Kromě Wilhuma, Panoše a mě tam byly ještě Ayin a suplikantka šermířka Ofihla — pětice nejdůvěryhodnějších. „Ať se tady stane cokoli, bojovat se nebude,“ oznámila nám. „Pokud mě po vstupu do města zajmou, nebudete nic dělat. Pokud mě v řetězech předvedou před krále a Radu a budou mě soudit, nebudete nic dělat. Pokud mě oběsí a na hlavním náměstí zneuctí moje tělo...“ přejížděla pohledem z jednoho na druhého a pevným, nesmlouvavým

tónem zdůrazňovala každé slovo, „nebudete nic dělat. Toto království nesmí kvůli mně zachvátit válka. Chci, abyste mi to odpřísáhli.“

„Můžeme odpřísáhnout vše, oč žádáte, má paní,“ ozval jsem se, protože mi bylo jasné, že se nikdo z ostatních neodvází jí v danou chvíli říct pravdu. Já však cítil, že ji musí slyšet. „Ale kdyby se vám něco stalo, *je* nic nezastaví.“ Ukázal jsem přes rameno na zástupy přívrženců, kteří se tísnili v mělkém údolí za námi. „Niméně,“ pokračoval jsem rychle, když jsem si všiml, jak začíná brunátnět, „mám dojem, že král a jeho dvořané si to uvědomují stejně jako já. Nikdo se nepokusí vás zatknout a postavit před soud. Větší nebezpečí než meče na tomto místě představují slova. Musíme nesmírně opatrně zvážit, na jaké podmínky přistoupíme, protože za nimi se ukrývají pasti a okovy budoucnosti.“

Evadine trvala na tom, že ji do svatyně doprovodíme jen já a Wilhelm. Panošovi nechala na povel kompanii, ukázkově nastoupenou u cesty na západním okraji Athiltoru. Společně s Panošem jsme se ji pokusili přesvědčit, aby si vzala početnější doprovod. „Nepřišla jsem se tohoto místa zmocnit,“ odbyla nás, „a nehodlám dát žádnou záminku těm, kteří tvrdí opak.“

Trochu mě uklidňovalo, jak silně a vojensky spořádaně kompanie Úmluvy působí. Panoš z nich vytvořil vycepovanou bojovou sílu, která se početně vyrovnala královu doprovodu. Věděl jsem, že Královské kompanii by se mohlo rovnat jen ostřílené tvrdé jádro, kdyby nakonec došlo k bitvě, ale ostatní by z boje jistě neutekli. A stejně tak jsem věděl, že přes všechno, co jsme Evadine přísahali, kdyby se jí něco stalo, vtrhne Panoš — bez ohledu na krveprolití a potupu — s celou tou silou do srdce svatého města, aby ji vysvobodil.

Dav vášnivých, nevyycvičených stoupenců však byl něco jiného. Evadine jim mohla kázat, co chtěla, ale odradit od vstupu do města je nemohla. Podařilo se mi Evadine přesvědčit, abychom si před rozhodující konfrontací všichni odpočali. Na noc jsme se utábořili na dohled Athiltoru a řady jejích přívrženců se za tu jedinou noc

ještě víc rozrostly. Velká část těch čerstvých a dychtivých duší přišla z okolních vesnic, ale mnoho dalších k mému překvapení pocházelo přímo z města. V našem táboře na dně mělkého údolí se teď mačkal mnoho laiků a kmánů ve službách Úmluvy. Většinu času chodili sem a tam, mnozí mlčky, jiní při tom nahlas odříkávali pasáže ze svitků a další společně zpívali chvalozpěvy na počest mučednice. Kdykoliv se však Evadine vynořila ze stanu, všichni do jednoho uctivě zmlkli. Ticho trvalo, dokud jí nějaký obzvlášť zapálený jedinec nezačal provolávat slávu, načež se k němu všichni bouřlivě přidali. Na tábor se snesla noc, a jak jsem je tak pozoroval, cítil jsem, že mě opouštějí veškeré pochybnosti o výsledku zítřejšího jednání. Tihle lidé zajistí Evadine přežití lépe, než bychom to svedli já, Wilhum i celá kompanie.

Rozbřesk se přihlásil nepříjemným chladem a bledou zamračenou oblohou. Na poslední míli cesty, než jsme se oddělili od zbytku kompanie a vstoupili do samotného města, nás doprovázela sněhová přehánka. Pošmourné počasí však nedokázalo zchladit nadšení davů, jež se táhly za Vyvolenou dámou, ani mnoha měšťanů, kteří ji vítali v ulicích.

„Serafilové ti požehnali, má paní!“ zavolala na ni statná matróna z prvního patra domu. Po tvářích jí tekly slzy proudem a k bujným nádrům si tiskla vřiskající nemluvně.

„Všechny nás zachrániš, Požehnaná!“ křičel hubený chlapík v laickém rouchu, vzpínal k ní ruce a ve vytřeštěných očích měl zbožňující pohled. Ve svém zápalu se mi připlctl do cesty a rukou se snažil dotknout Evadininy okované boty. Když jsem uviděl, jak ji chytil za třmen, kopnutím jsem pobídl Jarika kupředu a kůň srazil nebožáka plecemi zpět do davu. Sběh lidu, ječících, křičících a mávajících, zanedlouho tak zhoustl, že jsme s Wilhumem museli popojet po bok Evadinina hřebce, abychom v něm všichni neuvízli.

V blízkosti svatyně nás naštěstí čekala poněkud klidnější situace. Ulice tam lemovaly desítky černě oděných strážných Úmluvy, kteří

se chytily za ruce a utvořili kordón, jímž jsme mohli bez potíží projet. I mezi nimi jsem našel pár nadšených tváří, ale většina se tvářila lhostejně a sem tam nějaký strážný se nesouhlasně mračil. Zatímco většina obyvatel města Vyvolenou dámu vroucně velebila, o jediný stupínek výš v hierarchii Úmluvy už tento pocit nebyl zdaleka tak rozšířený. Pro přijetí u nejvýše postavených duchovních to nevěstilo nic dobrého.

Hlavní náměstí tvořilo půl akru dlážděné plochy zakončené širokými schody do svatyně mučedníka Athila. Dnes náměstí lemovali královští vojáci v plné zbroji a s halapartnami v rukou. Nijak se nezdráhali použít násady svých zbraní, aby odradili lidi, kteří se chtěli nahnout na náměstí za Oživlou mučednicí. Ani všechno to strkání a občas nějaká rána však nedokázaly zchladit nadšení davu. Napravo jsem zahlédl v první řadě staříka, který divoce máchal rukama, vypadal jako u vytržení a vůbec si nevšímal pramínku krve, který mu stékal po tváři z čerstvé rány na čele.

Zbožnost je z podstaty nesmyslná, vybavila se mi Wilhumova slova, když jsem stočil pohled od davu ke svatyni a pestrobarevně oděným dvořanům, kteří tam čekali na Evadinin příjezd. Někdo si dal očividně docela záležet, aby při té mimořádné příležitosti dvůr krále Tomaše náležitě uspořádal. Dvořané a vysoce postavení úředníci obsadili nejnížší schody, uprostřed stáli rytíři a menší páni ve službách rodu Alghathinetů. Místa nad nimi patřila členům královny družiny, byla to krátká řada vybraně oděných šlechticů s jednou velmi vysokou výjimkou. Sir Ehlbert Bauldry všechny okolo převyšoval a v silném větru a sněžení za ním vlál dlouhý rudý plášť. Jeho plátová zbroj se stejně jako ta Evadinina i bez sluneční záře nepřírozeně leskla. Králova šampiona jsem do té chvíle zahlédl vždy jen krátce a nikdy jsem neměl šanci spatřit jeho tvář. Připadala mi hrubší a postrádala hrdinskou pohlednost, kterou jsem jí ve své představivosti přiřkl. Měl křivý nos a vystouplé lícní kosti pod kůží, která vypadala jakoby flekatě, což byl důsledek spleti jizev vystavených působení mrazu. Mocný sir Ehlbert

byl možná neporazitelný, ale pohled do jeho tváře mi prozradil, že ani on není zcela imunní vůči zraněním.

Po šampionově pravici, na místě nejbližší k samotnému králi čekala mladá žena v tmavém sametovém plášti, který jí ladil se záplavou lesklých vlasů, jež se jí jako vodopád snášely na ramena. Ve vlasech měla tenkou zlatou korunku, spíš jako symbol postavení než oficiálně vyžadovanou část dvorní etikety, jež však měla všem přítomným připomínat její královskou krev. Věděl jsem, že je to princezna Leannor, starší sestra krále a matka znuděného desetiletého chlapce, který se neklidně ošíval po jejím boku. Chlapcův zamračený obličej a neustálé přeshlapování ostře kontrastovaly s matčinou přísnou tváří a strnulým držením těla. Upírala na Evadine tvrdý, soustředěný pohled, v němž jsem nenacházel ani stopy po shovívavosti nebo nucené zdvořilosti ostatních dvořanů. Do synova ramene navíc zarývala prsty obtížené několika prsteny s drahokamy.

Ze všech nejvýše stál pochopitelně samotný král. Ten den se rozhodl odložit zbroj a místo ní zvolil zlatavý plášť a bílý kabátec se dvěma vyšitými vzpínajícími se levharty, což byl rodový znak Algathinetů. Také jsem si všiml, že mu u pasu nevisí meč. Evadinin příjezd sledoval s vážnou, majestátní důstojností, nebo přinejmenším s její slušnou napodobeninou. Když jsem poslouchal jeho proslov k vojsku před bitvou na Poli zrádců, všiml jsem si, že je sotva o palec menší než jeho šampion. Teď mi přišlo, že jeho výška v kombinaci s rysy tváře úplně jasně, snad až komicky prozrazují, kdo je jeho skutečným otcem.

Muž, jenž není pravým králem, se chystá přivítat ženu, která není pravou mučednicí, táhlo mi hlavou a napadlo mě, zda všechny významné dějinné události ve skutečnosti nejsou ničím jiným než velkolepou lživou pantomimou. Při té myšlence se mi vkradl na rty úsměv, ale ihned jsem ho potlačil, protože přes veškerou absurditu té situace budou výsledky dnešního jednání všechno, jen ne humorné.

Na rovném, žulou vydlážděném prostranství pod majestátními vstupními dveřmi do svatyně stáli shromáždění luminanti Úmluvy

mučedníků. Považoval jsem za důležité, že se osobně dostavili všichni členové Rady, tucet mužů a žen ve středním a pokročilejším věku v prostých šedých bavlněných rouchách. Víra v Úmluvu dalece přesahovala hranice Albermaine a jen pět členů Rady pocházelo přímo z vévodství. Od Sihldy jsem věděl, že se kompletní Rada schází asi jen jednou za deset let, protože obvykle trvá dlouho, než se všichni shromáždí, ale teď tu byli všichni. To znamenalo, že se luminanti z odlehlejších koutů světa Úmluvy museli vydat na cestu ještě předtím, než jsme se domluvili na této schůzce. Po zjevení Oživlé mučednice, uznané či neuznané, měli nejvýše postavení duchovní očividně hodně o čem diskutovat.

U paty schodiště přitáhla Evadine koni uzdu a seskočila ze sedla. Wilhum a já jsme následovali jejího příkladu. Když se otočila a podala mi otěže svého hřebce, z tváří všech přítomných sálalo napjaté očekávání. „Zůstaňte tady,“ řekla nám s mírným úsměvem. Potom se obrátila, ale než položila nohu na první schod, tichým hlasem dodala: „A pamatujte si, co jste mi odpřisáhli.“

Žádné z uměleckých vyobrazení následných událostí se ani nepřiblížilo zachycení její podstaty, byť se náladou a i povahou vzájemně velmi liší. Buď jsou barvy příliš křiklavé, nebo pózy příliš dramatické. V závislosti na umělcových předsudcích bývá Tomas vyobrazen buď jako hubený, bledý a podezíravý tyran přinucený k nenáviděnému činu, nebo jako chlapecky krásný, ale přitroublý šašek. Luminanti všemu přihlížejí buď zděšeně, nebo stoicky. Samotná Evadine je však neomylně představena jako dokonalý ideál posvěcené krásy. Obzvlášť mě také zlobí, že mnozí malíři sice pamatovali na Wilhuma, ale jen málokterý cítil potřebu zahrnout do svého díla i mne, ačkoliv všechny důvěryhodné prameny potvrzují mou přítomnost při této události. Proto by se také každý seriózní historický badatel při hledání pravdy měl obracet na písemné prameny, protože všichni malíři jsou lháři a ze zkušenosti mohu dodat, že často i opilci.

Největší chybou všech vyobrazení onoho setkání Oživlé mučednice Evadine Courlainové s králem Tomasem Algathinetem však spočívá v tom, že nedokázala vystihnout náladu té chvíle. Když stoupala po těch schodech a oči všech visely na její vysoké, obrněné postavě, musel každý s trochou zdravého rozumu velmi intenzivně cítit, že je budoucnost světa na vážkách. Ten okamžik rozhodoval o osudu celého království, ne-li o osudu víry a milionů věřících.

Evadine se zastavila jeden schod pod králem Tomasem, beze spěchu rozepnula přezku opasku s mečem a klesla na jedno koleno. Oběma rukama uchopila pochvu meče, zvedla ho a sklonila hlavu. Potom promluvila a její hlas se opět nesl do velké dálky, aniž musela křičet. Hovořila rozhodně a s neochvějnou jistotou.

„Vaše Výsosti, můj meč je váš.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Evadinino pokorné gesto na schodech svatyně odměnil dav shromážděných věřících ohlušujícím řevem. Král podle mě projevil chvályhodnou dávku soudnosti, když hned nenatáhl ruku po Evadininu nabízeném meči. Místo toho si dal záležet, aby mu rty zvlínil mírný úsměv a s vážnou tváří ocenil její gesto. Za celou dobu na sobě nedal znát, že vnímá bouřlivý jásot, který se rozléhal náměstím.

„Tvůj meč je pro mne stejně cenný jako tvá duše, má paní,“ odpověděl, ačkoliv přes všeobecný řev jej mohli zaslechnout jen lidé kolem něj. Pohled na královu ruku spočívající na pochvě Evadinina meče vyhnal nadšení davu do nových výšin.

„Pojď,“ vyzval ji král Tomas, se zavřením zlatého pláště o krok ustoupil a pokynul směrem ke dveřím svatyně. „Pojďme společně prosit o milost serafilů a příklad mučedníků.“

Evadine nám sice nedala žádné znamení, abychom ji následovali, ale já i Wilhum jsme rychle vyběhli schody a po jejím boku vstoupili do stinného vnitřku svatyně. Vzduch tam čpěl kadidlem a rozlehlý prostor projasňovalo mnohobarevné světlo, které dovnitř proudilo vitrážovým oknem. Těkal jsem očima okolo a hledal případnou léčku, ale zahlédl jsem jen suplikanty a všelijaké další kleriky a laiky. Luminanti nás neuvítali ani formálně, ani nijak jinak, pouze se otočili na patě a odpochoďovali do tmavých koutů za mnoha sloupy, které lemovaly hlavní kapli svatyně. Jejich kroky se rozléhaly prostorem.